

l'URC

una revista castellera

Castellers
de Barcelona

www.castellersdebarcelona.cat

**10 anys de
la inauguració
del local nou**

**Així se'n veu:
els nostres polítics**

**número 36
setembre 2016**

La Mercè és nostra

17 de juny del 2006. Per darrer cop sentíem un "cloc" de les portes de fusta del local de Rossend Nobas, unes portes que es tancaven per sempre i que amagaven unes parets que al llarg de vint-i-dos anys havien contemplat l'evolució de la Colla, unes parets que per sempre més guardaran els secrets d'una gran família castellera.

Han passat deu anys i bona part dels actuals integrants de la Colla no van conèixer Rossend Nobas, deu anys en els que com a Colla hem viscut un creixement com mai havíem fet, on fer castells de 9 és habitual, on el pilar de 9 no és excepcional i on fins i tot ens enfrontem a gammes extres.

Enguany celebrem aquest desè aniversari del local nou i ho fem amb la nostàlgia del viscut abans, però amb la il·lusió del futur al que ens porta aquest jovent que setmana a setmana omple la pista d'assaig i que ens fa créixer com a Colla i com a institució del barri, de la ciutat i del nostre país. La inscripció a la llista del patrimoni cultural immaterial de la humanitat de la UNESCO o la declaració pel Govern català d'Institució d'Interès Públic són dues de les fites assolides com a institució ja en aquest nou local, punt de referència al nostre districte.

De cara al futur ens queda molt per fer encara. El local encara té moltes hores mortes que ningú aprofita, però estem segurs que pas a pas anirem omplint de vida aquests temps en els que l'activitat castellera no és la protagonista i que de ben segur d'altres col·lectius, entitats o empreses en podran fer ús i ajudar-nos a extendre els castells entre el teixit social del nostre Districte.

Consell de Redacció:

Aida Buaro, Pepe Dobao, Assumpta Dura, Toni Mañané, Mery Mañané, Frederic Planas, Jaume Plana, Robert Saugar, Carme Soria i Albert Tarragó.

Col·laboradors:

Màrius Arias, Alfred Bosch, Aida Buaro, Albert Bustamante, Rafael Caballero, Eugeni Calretà, Josep M. Casanellas, Ada Colau, Jaume Colboni, Oriol Costa, Laia Dosta, M. Assumpta Durà, Alberto Fernández, Dídac Garcia, Xavier Gascón, Josep M. Jené "Xufla", María José Lecha, Cinta Lleixà, María López Moya, Olga Lozano, Ainhoa Marimon, Irene Mañané, Mery Mañané, Toni Mañané, Oriol Martín, Júlia Massagué, Carina Mejías, Núria Moratóna, Diana Morena, Christian Muñoz, Jaume Plana, Salvador Pons, Laura Ramí, Robert Roselló, Josep Sala, Aina Saugar, Robert Saugar, Berta Sellarés, Germán Simón, Jordi Solé "Vic", Vinyet Solé, Albert Torrella, Lluís Torrella i Xavier Trias.

Fotografia:

Anxiu Castellers de Barcelona, Roberta Esteves, Toni Mañané, Natàlia Mocholl, Christian Muñoz, Eduard Paris i Marc Serarols.

Il·lustracions:

Albert Tarragó

Correcció:

Mery Mañané, Eduard Paris i Anna Mollà (Consorci per la Normalització Lingüística-Sant Martí)

Publicitat:

Arnau Lleixà i Albert Torrella

Maquetació:

Frederic Planas

Edita:

Castellers de Barcelona

Impressió:

Empòrium serveis gràfics

URL:

urc@castellersdebarcelona.cat

Castellers de Barcelona

C/ Bilbao, 212-214 - 08018 Barcelona
Tel./fax/cont. 93 498 27 28 - Mòbil 609 32 77 56

colla@castellersdebarcelona.cat

El Consell de Redacció no es fa responsable de les opinions reflexades en els articles dels seus col·laboradors.

Fotografia principal de la portada: Christian Muñoz.

L'URC

una revista castellera

SUMARI - EDITORIAL 1

EL RACÓ DEL CAP DE COLLA 2

Jaume Montolio

SALA DE JUNTES 3

Rafael Caballero

SAPS QUE LA QUOTA SOCIAL...? 3

Albert Bustamante

CASTELLS AL MÓN (XVIII) PARÍS I LONDRES 5

Toni Mañané

XX JORNADA DE PREVENCIÓ DE LESIONS 6

Josep M. Casanellas

HIDRATACIÓ, HIDRATS DE CARBONI I ALCOHOL 8

Jaume Plana

ENTREVISTA: ALBERT GÜELL 10

Toni Mañané

ELS BALLETS DE CATALUNYA 14

Toni Mañané

EL RACÓ DEL CAP DE CANALLA 15

Robert Roselló

ACTUACIONS 2016 (1a part) 16

AIXÍ SE'NS VEU 31

Toni Mañané

BENVINGUTS NOUINGUTS: A DEBAT 34

Robert Saugar

QUI SÓN ELS MÚSICS 36

Maria López Moya

10 ANYS DEL LOCAL NOU 38

Josep M. Jené

LA DINÀMICA DE CANALLA 41

Josep Sala

NASCUTS PER FER PINYA 42

Cinta Lleixà

LA CANALLA PINTA 43

Aina Saugar

LA CANALLA DIU 44

Berta Sellars

ACTES D'ANIVERSARI DEL LOCAL 45

Toni Mañané

VIATGE AL PAÍS BASC 46

Olga Lozano i Salvador Pons

DE CANALLA A TÈCNIC 47

Albert Torrella

NIT DE FOC, REVETLLA I IL·LUSIONS 48

Lluís Torrella

El racó del cap de colla

Mery Mañané, cap de colla

Rebeu aquest URC a les portes de La Mercè, que serà l'inici d'una gran marató de tres caps de setmana seguits amb actuacions d'altíssim compromís, i el preludi de moltes emocions que hem de viure en aquest segon tram de temporada.

Sembla mentida però ja han passat sis mesos des d'aquella primera actuació de Santa Eulàlia que obria la nostra 47a temporada. Sis mesos en els quals, què us he d'explicar, hem hagut de treballar de valent. No ha estat gens fàcil: gent que marxa, gent que descansa, gent que treballa, canalla que per un motiu o altre ja no pot venir... Hem hagut de fer front a una temporada que obligava a fer canvis a tots els nivells, i tot i això hem marxat de vacances amb dos castells de 9, tres 5 de 8 i tres pilars de 6, més tot un seguit de castells de 8 i de 7 i mig que han estat el pal de paller per poder somiar en coses més grans.

Ser cap de colla m'ha permès tenir una visió molt més global i directa del que és la Colla, i en aquests sis mesos m'he adonat que tenim la gran sort de comptar amb un gruix de persones que hi són sempre, sense fer soroll, que s'hi deixen la pell, que s'emocionen en els moments bons i empenyen al màxim en els moments difícils. I això és el que ens fa grans, i el que ens ha portat a superar tots els entrebancs que ens hem anat trobant a mida que avançava la temporada: la vostra convicció, el vostre esforç i el vostre compromís.

Ja sabeu quins castells estem treballant al pati d'assai. Visualitzeu-los, perquè tots estan al nostre abast.

Ens trobem en el moment més important de la temporada, on hem de demostrar-nos que som Barcelona, aquella colla amb caràcter que està disposada a donar-ho tot i a no deixar passar cap oportunitat.

Ja sabeu quins castells estem treballant al pati d'assai. Visualitzeu-los, perquè tots estan al nostre abast, i si els veiem al pati vol dir que també

els podem veure a plaça. Visualitzeu-los i pregunteu-vos què podeu aportar, si podeu fer un petit esforç més per ajudar a la Colla a fer-se més gran, perquè valdrà la pena.

Permetem-nos acabar la temporada sabent tots i cadascun de nosaltres que hem donat tot el que teníem i que hem lluitat fins al final. Afrontem els tres mesos que ens queden amb convicció, amb fermesa i, sobretot, amb tranquil·litat, amb molta tranquil·litat. Perquè som una colla amb un potencial enorme, només ens falta creure'ns-ho.

Vull acabar donant-vos les gràcies per la confiança dipositada en aquest equip nou, molt especialment a tots aquells i aquelles que hi sou sempre i

aporteu idees i propostes noves: no deixeu de fer-ho, perquè això ens fa créixer com a col·lectiu. Per últim, vull fer una menció especial i un agraiament molt sincer a Lo Ramon, per haver aportat tota la seva experiència i il·lusió en aquest primer tram de temporada i per haver-me donat suport sempre, fins al final, inclús quan no ens posàvem d'acord. Arremanguem-nos, que ara ve lo bo!

clotCENTRE ORTOPÈDIC

Centre dispensador
d'articles ortopèdics
CatSalut
Nº de llicència sanitària FMO073CAT

**SERVEI DE PODOLOGIA
ORTOPÈDIA ESTÀNDAR I A MIDA
LLOGUER DE PRODUCTES ORTOPÈDICS
AJUDES TÈCNIQUES
TALLER PROPI**

Carrer del Clot, Nº 82 , 08018 Barcelona.
Metro Clot línia L1 i L2 i Renfe Clot-Aragó.
Tel.: 93 265 18 12 info@ortopediaclot.com
www.ortopediaclot.com

Sala de Juntes

Rafael Caballero, president

Una nova dimensió.

Han passat nou mesos des de la darrera Assemblea General Ordinària. En aquest temps s'ha fet palès el canvi que estem abordant com a colla, com a associació, com a institució important de la ciutat. I en tots els àmbits: canvis a la Tècnica, a la Junta, a la forma de fer les coses. Partim d'un nivell molt alt; la Colla durant els últims anys ha crescut de forma il·lusionant; ningú amaga que el ritme s'ha de mantenir, amb la mirada posada a millorar encara més. I no en forma de 'revolució', sinó d'"evolució", comptant amb bona part de les persones que ens han portat fins aquí, comptant amb tots vosaltres que ara sou aquí.

I quin és el camí? El camí és marcar la diferència, sentir-nos especials, exigint-nos una excel·lència amb les coses que cap altra colla tingui. Això passa per fer les coses amb responsabilitat i coherència, amb energia però amb humilitat. De res serveixen crits esperonadors en acabar un assaig o una diada si no van acompanyats d'aquest treball continu de tots i cadascú de nosaltres, per petit que sigui, per aportar el que estigui al nostre abast, per incrementar la implicació i el compromís de tots.

El camí és marcar la diferència, exigir-nos una excel·lència que cap altra colla tingui

Tres objectius senzills però ambiciosos ens poden guiar per aquest camí:

- Creíxer en el nombre de castellers en actiu
- Planificar millor les nostres activitats
- Guanyar en tècnica fent castells

Per assolir-los es necessita una major implicació de tots en la gestió de la Colla. Ser casteller hauria de ser alguna cosa més que venir a fer castells.

Proposo per a la Colla una nova dimensió, com quan encetem una carena muntanyosa i t'adones que hi ha més cims a conquerir que no es veien des de la vall. És un nou repte per superar-nos. La Colla va arrelar al món casteller, va arribar al 'carro gros' i a la 'catedral', va assolir els castells de 9; som enmig de la carena, no té sentit tornar enrere; no caiguem en el 'això sempre s'ha fet així', evolucionem la nostra cultura com a col·lectiu prenent consciència que tots hem d'aportar. Això, lluny de ser feixuc, és engrescador; qui té la sort de poder col·laborar en una nova etapa, de qualsevol iniciativa, pot dir que està creixent. T'apuntes a fer realitat aquest pas endavant?

#TotsSomUn.

Saps que... la quota social i/o voluntària desgrava a la declaració de la renda?

Albert Bustamante

Sense voler entrar en polèmiques sobre la conveniència o no de l'existència de la quota social i de la seva vinculació amb el dret a vot en les assemblees, exposaré a continuació els avantatges fiscais que comporta el pagament d'aquesta.

En primer lloc, cal tenir present que si no feu la declaració de la renda o si la base imponible de la vostra declaració és 0 €, no podeu aplicar-vos la desgravació.

En la desgravació de l'IRPF de la quota de la Colla intervenen dos factors diferents: les desgravacions per donatius a entitats sense ànim de lucre acollides a la Llei 49/2002, com és el nostre cas, i el fet que la Colla està inscrita en el cens d'entitats de foment de la llengua catalana.

La suma de les dues deduccions en permet recuperar fins un 80% de les aportacions en la renda de l'any següent

Donatius a entitats sense ànim de lucre

Des de l'exercici fiscal del 2015, l'Estat ha augmentat les desgravacions en donatius a les entitats sense ànim de lucre acollides a la Llei 49/2002 de règim fiscal especial. Aquest augment descansa sobre dos eixos: un increment en el percentatge de deducció i un increment addicional per aquells que realitzin donatius regulars a la mateixa entitat durant 3 anys.

Què es pretén amb aquestes mesures? Aconseguir una fidelització a l'organització per facilitar que aquesta pugui preveure millor els seus ingressos i un incentiu per a la desgravació.

Com ens afecta aquesta millora a la desgravació de la nostra quota?

L'any 2014 el donant es podia deduir el 25% de l'import donat.

L'any 2015, el donant va poder deduir-se a la quota del seu IRPF un 50% del valor del donatiu dels primers 150 €, i de l'import que sobrepassés aquesta quantitat es podia deduir un 27,5%. Si el donant havia efectuat altres donacions a l'entitat del mateix import o per un import superior en els dos anys anteriors al de la donació, el percentatge de deducció de l'import que sobrepassava els 150 € era d'un 32,50%.

A partir de l'exercici 2016, el donant es podrà deduir a la quota del seu IRPF un 75% del valor del donatiu dels primers 150 €, i per l'import que sobrepassi aquesta quantitat es podrà deduir un 30%. Si el donant ha efectuat a l'entitat altres donacions del mateix import o per un import superior en els dos anys anteriors al de la donació, el percentatge de deducció de l'import que sobrepassi els 150 € serà d'un 35%.

Com es menja tot això?

Posem el cas d'un membre de la Colla que paga una quota mensual de 15 € (180 €/any) des de l'any 2014.

El primers 150 € van tenir a la quota de l'IRPF de l'any 2014 una desgravació del 25%, el 2015 va passar a ser del 50% i per a l'any 2016 arribarà fins al 75%.

L'import restant, en aquest cas 30 €, van tenir una desgravació el 2014 del 25%, el 2015 va ser del 27,50% i el 2016 arribarà al 35%.

ANY	PRIMERS 150 €	30 € RESTANTS	A DESGRAVAR
2014	37,50 €	7,50 €	45,00 €
2015	75,00 €	8,25 €	83,25 €
2016	112,50 €	10,50 €	123,00 €

També és important saber que les donacions també poden ser de béns (material) i l'import de la donació s'estableix de mutu acord entre ambdues parts.

Tanmateix, les persones jurídiques també poden efectuar donacions, i poden deduir-se el 35% de l'import de la donació de la quota íntegra dels impostos de societats.

Cens d'entitats de foment de la llengua catalana

El Cens agrupa entitats que duen a terme activitats per fomentar la llengua catalana dins del seu àmbit d'acció, així com per incloure en els seus estatuts la finalitat de foment de la llengua catalana i/o dur a terme activitats i col·laboracions per fomentar-ne l'ús. La Colla està inclosa en aquest cens i col·labora assiduament amb el Voluntariat de la llengua. Des d'aquí el meu agraïment als companys de la Colla que col·laboren desinteressadament en les activitats del Voluntariat per la llengua.

Formar part del Cens d'entitats de foment de la llengua catalana suposa que els donatius rebuts tenen una deducció del 15% en l'import de la renda.

Seguint amb l'exemple anterior, la desgravació a aplicar en la seva declaració de renda serà del 15% de l'import anyal de les seves quotes, és a dir, 27 €/any.

Per acabar i no seguint donant-vos la tabarra, l'import a desgravar per una quota de 180 € anyals seria la següent (includent-hi les dues desgravacions):

Quota 180 €/any	Deducció per donatiu	Deducció per Cens entitats	Import a desgravar
2014	45,00 €	27,00 €	72,00 €
2015	82,25 €	27,00 €	110,25 €

Sóc plenament conscient que aquestes deduccions no ens faran decidir si cal pagar la quota de la Colla o no, però, potser sí que pot ajudar a prendre aquesta decisió, si considerem que més del 80% de l'import de la quota la recuperarem al cap d'un any.

CatalunyaCaixa

Caixa Catalunya Tarragona Manresa

Aconsegueix la MASTERCARD dels CASTELLERS DE BARCELONA

Agència 0817
Aragó-Lope de Vega - T. 933072051

Frankfurt

el racó de la mel

Lope de Vega, 282
08018 - Barcelona

—ZONA WIFI—

Castells al món (XVIII): París i Londres

Toni Mañané

Separats pel Canal de la Mànega, trobem dues de les més recents colles castelleres creades: tocant al Tàmesi, a Londres, els Castellers de Londres (CoL) i a les riberes del Sena, els Castellers de París, dues formacions amb poc més d'un any de vida.

Els Castellers de Londres van crear-se el 2015 "per residents catalans i anglesos (...) i amb la col·laboració de gent d'altres nacionalitats". El projecte de Castellers de París, però, s'inicia el 2014, si bé no és fins al juliol de 2015 que sorgeix la convocatòria perquè la gent aficionada a les torres humanes es trobés al Parc de la Villette. En aquella primera ocasió van aplegar-s'hi només 15 persones. La perseverança dels parisenques va fer que al llarg del 2015 la freqüència d'assajos i la incorporació de gent anés en augment, la qual cosa va portar que l'octubre d'aquell any es fundés com a colla castellera.

Pel que fa als londinencs, en el seu primer any van assolir arreplegar una setantena de camises de les prop de 200 persones que van passar pels assajos i les 6 actuacions fetes al llarg de l'any. Segons ens diuen: "Estem molt satisfets de la resposta i els resultats d'aquesta etapa inicial. En una colla on la gran majoria ha començat des de zero, sense experiència prèvia, cada pas i cada conquesta, sovint lenta i treballada durant mesos, es viu com un gran èxit col·lectiu". Els londinencs tenen una quinzena de nacionalitats diferents.

El nombre de camises parisenques és una mica inferior, unes 50. Els seus components són bàsicament catalans que treballen o viuen a París, encara que també n'hi ha d'altres nacionalitats.

Els de Londres ho tenen clar a l'hora de definir els objectius i la seva vocació: "Amb una vocació clarament oberta i inclusiva, i amb l'objectiu clar d'integració en la comunitat londinenca, la colla s'ha establert en aquests últims mesos en un local d'assaig al barri de Finsbury Park, al nord de Londres, a tocar de l'església de St. Thomas i a escassos metres del camp de futbol de l'Arsenal FC, amb el qual comparteix els colors. L'objectiu a curt i mitjà termini és atraure la comunitat de residents locals per poder créixer en nombre de camises, capacitat organitzativa i qualitat tècnica, de manera que pugui contribuir molt més efectivament a la difusió del fet casteller".

Pilars dels castellers londinencs davant d'una de les icones de la ciutat

Per ser membre dels Castellers de París cal ser membre del Casal Català de París, que és qui gestiona les actuacions i els proporciona sales de reunió i lloc per a l'assaig, ja que no reben cap mena d'ajut oficial.

Segons ens indica l'Eva Doya i l'Edgar Verdura, dos dels components de la colla, "els francesos veuen les nostres *pyramides humaines* amb molta admiració, tot i que per a ells fer aquest tipus d'activitat és molt estrany (...), ja que no estan acostumats a les activitats a l'aire lliure".

L'Alexandra Valem és portuguesa i una

de les tècniques de pinyes dels de París: "Els castells em van ensenyar moltes coses. Com a portuguesa, vaig aprendre com és important valorar els orígens. Com a arquitecta, em va fascinar la tradició oral per transmetre el coneixement de cada estructura. Com a castellera, veig els castells com una mena de Torre de Babel dels nostres temps, on el treball en equip s'uneix a la tolerància i a les ganes de superar-se a si mateix".

Per la seva banda, la Mònica, romanesa: "Vaig començar a fer castells aquí a París per una amiga que es va assabentar, a través del Casal, que s'anava a formar un grup. La primera vegada que vaig anar-hi em va agradar i després del segon assaig ja hi estava enganxada. En cada assaig les sensacions que tinc en pujar semblen noves. El fet de deixar de tocar terra fa que els sentiments es barregin i l'adrenalina pugi, i encara que de vegades passo por, les ganes de seguir pujant no se'm lleven mai". Tot i que per ella els castells no són catalans sinó de París: "Vaig estudiar tres anys a Barcelona, fa ja sis anys. Va ser allí quan vaig conèixer els castells, però en aquell moment no em vaig atrevir a apuntar-m'hi. Per això no associo els castells amb Barcelona. Per a mi, els castells vénen de París."

Els Castellers de París

XX Jornada de prevenció de lesions en el món casteller

Josep M. Casanellas

Aquest any, la Jornada Sanitària, tal com la coneixem en termes col·loquials, es va celebrar a Salt, ciutat on tenen la seu els Marrecs de Salt. Els n'han estat els organitzadors, amb el suport de la Coordinadora de Colles Castelleres de Catalunya (cccc) i el Grup de Foment de la Ciència i la Salut en el Món Casteller.

La jornada es va desenvolupar en els locals municipals de l'antiga fàbrica Cros, actualment Factoria Cultural Coma Cros. Es va gaudir d'unes bones instal·lacions adequades per fer les sessions i ben equipades.

Pel que fa al contingut de la jornada, no intentaré fer una crònica de totes les activitats, tallers i debats, que en conjunt van tenir una molt bona acceptació amb més de 200 assistents. Però sí que crec important ressaltar alguns continguts que van més enllà del que es podia esperar.

Resumir el que es va parlar sobre la tècnica del tronc de la torre, segurament que no ens aporta gaire contingut diferent del que ja coneixem, mentre que referir-nos al treball guanyador, en àmbit universitari: mites del món casteller d'Eduard Jiménez Virgili, en estudiar la **viabilitat de la torre de vuit neta en l'època d'or** dels castells, és a dir, el segle XIX, sí que ens aporta una visió històrica dels castells poc habitual.

En aquest punt, el treball ens dóna elements per pensar que és viable creure que de forma excepcional aquest castell va ser descarregat, fa més de 150 anys.

Esperem que l'organització de la jornada acabi fent públics els treballs presentats, ja que a més d'una important font d'informació i metodologia de treball, poden ser nuclis que generin més propostes d'estudi.

Els Castellers de Sants, en el Taller de Pinyes, ens van presentar la seva experiència pràctica sobre la **protecció de la soca en els castells folrats**.

Aquesta proposta va ser el centre de debat d'una sessió de controvèrsia de la jornada sanitària de Barcelona l'any 2014, en la qual es va valorar si era viable protegir els castellers de la soca que no porten peu, posant els braços enllaire, com es fa en els castells sense folre, com es veu en la imatge de la Vella l'any 1970, que carrega la primera torre de 8 amb els braços de la soca protegint els caps.

De fet aquesta colla, els Castellers de Sants, com ja va anunciar el 2014 a la Jornada Sanitària de Barcelona, han estat fent proves molt ben elaborades i que aporten evidències de la viabilitat i l'eficàcia del mètode. En si, la controvèrsia era donar més seguretat front a les possibles lesions cervicals dels castellers de la soca que no tenen

peu, en posar els braços com si fos un castell sense folre, és a dir, per sobre de les espalles del casteller del davant, a costa d'una major dificultat en haver de lligar la soca.

Dins del marc dels Tallers de Salut, voldria fer esment del taller referit a "l'equipament casteller" que va presentar el casteller de Marrecs i coordinador mèdic de la CCCC, Dani Castillo, a més de referir-se als elements ja coneguts com és el mocador al cap o canell, de la faixa convencional i faixes ortopèdiques, clarament recomanables en les posicions que demanen una especial protecció. Vull referir-me a equipaments oblidats, com són les sabates o equipament actualment en controvèrsia com és el cas de les proteccions bucats.

En el primer cas, les **sabates**, al marge de buscar la comoditat pels qui formen part del tronc o folres, és a dir, sabates fàcils de treure i posar, no podem deixar de pensar en els qui formen la pinya, ja que estan subjectes a fortes pressions, segons la posició, i això demana una sabata que se subjecti bé al peu, i que el protegeixi

El 2 de 8 amb folre de la Colla Vella al Concurs de Tarragona de 1970

també de possibles trepitjades. A més, quan has de donar pit, és necessària una sabata subjecta al peu i que la sola no rellisqui.

Referent a les **proteccions bucales**, no és clara l'eficàcia en la canalla i es deixa com a decisió més tranquil·litzadora que realment operativa.

Possiblement una de les xerrades més innovadores va ser la portada per Kevin Prados i Guillem Vinyes, excaps de colla dels Nens del Vendrell, en abordar el tema del **"Lideratge i Gestió de Grups"**. I possiblement el valor de la seva presentació radica més en els resultats que els han acompanyat en la seva gestió, ja que en pocs anys han convertit la seva colla en colla de 9. Poques frases tècniques i molta experiència en la gestió de persones, idees i projectes.

Potser els conceptes més importants els podem resumir en considerar que si bé el líder té drets naturals, aquest cal que els treballi dia a dia. Cal que el líder tingui un projecte clar al cap i és necessari saber-lo explicar, fer entendre, no imposar-lo. I, per aquest motiu, cal que tingui una gran capacitat i eines per comunicar i per rebre informació, sensacions, emocions, que al final ell i el seu equip hauran de gestionar. Aquest concepte d'equip, el van repetir de forma incansable.

Com a missatges pràctics, parlaven de treball i treball, que en un projecte de colla no hi podien haver estrelles, que a la soca també hi era la gent del tronc quan no pujava, o que les pinyes ja no es cantaven, s'enviaven per whatsapp dies abans i el casteller contestava si podia o no anar-hi. I, sobretot, molt diàleg entre l'equip de junta, pinyes, tronc i canalla i la resta de la colla. Possiblement, jo em quedaria amb dos conceptes: tenir un projecte i saber-lo comunicar.

No puc deixar de comentar una de les sessions més agosarades. Em refereixo a la presentada per Jaume Plana, el nostre Doc, parlant de "**la hidratació durant l'activitat castellera i els efectes de l'alcohol**".

Suposo que, en aquest URC o en altres posteriors, ens en farà una presentació més extensa, però, en poques paraules, va parlar del paper que jugava la deshidratació, pèrdua de líquids, per l'esforç en fer castells, per la calor i com l'alcohol potencia aquesta deshidratació, amb la pèrdua de força física i també dels reflexos, tan necessaris per l'execució dels castells.

Com a complement, va presentar la proposta de reposició de líquids i altres nutrients, subministrant al casteller fruita i, en temps d'hivern, brou. Aquesta experiència desenvolupada, ara per ara, només en la nostra colla, va resultar ser una aposta desconeguda i que possiblement es farà efectiva en altres colles.

I en referir-me a presentació agosarada ho deia sent conscient que es presentaven les vessants negatives de l'alcohol, quan tenim com a promotor de la Coordinadora

i de la jornada una empresa dedicada a la venda de begudes alcohòliques.

Des de fa una parell de jornades sanitàries, hi ha un **espai dedicat a les colles universitàries**. Aquest any, el tema central de la sessió va abordar el com aquestes colles, actualment més de 14, disposen de mitjans preventius i sanitaris en les seves activitats, tant assaigs com actuacions.

En la sessió hi eren presents uns 14 castellers de sis colles universitàries. Es va fer palès la diversitat de situacions, ja que no acostumen a tenir local, i si en tenen no és propi. Per tant, no poden disposar dels equipaments disponibles on els cedeixin els espais. Pel que fa a castellers amb formació o vocació per atendre temes de prevenció o atenció sanitària, també depèn de l'alt recanvi de castellers, tant al llarg de la temporada (temporades d'exàmens, de pràctiques...) com de temporada a temporada. I referent a les institucions, en general el suport és poc consistent, quan hi és.

Es fa evident com les diferents universitats entenen l'activitat castellera com a secundària, front a altres activitats com poden ser el futbol o altres més estandarditzades i que reben més suport en instal·lacions i equipaments per part de les autoritats universitàries.

Finalment, no voldria tancar aquesta breu ressenya sense esmentar la taula rodona referida a "**l'accident casteller com a notícia**".

En la taula hi eren presents Guillem Soler, Santi Terraza, Albert Soler i Xavier Capdevila, el primer de la CCCC i la resta representants del món periodístic.

En síntesi, es va parlar de la tendència històrica a amagar els accidents, cosa que ocasionava que, quan es feia públic, les versions de la realitat eren molt distorsionades.

D'alguna manera, s'havia definit, en el món casteller, el periodista com l'enemic del casteller quan les coses no anaven com era d'esperar.

En realitat, el periodista acostuma a ser un professional que busca la notícia i que agraeix que l'informin. Si a més som els castellers els qui ens avancem a explicar una mala notícia, llavors podem ser els que en gran part gestionem el contingut de la notícia. Això no significa dir coses no certes, vol dir evitar que es distorsioni la realitat per part de persones o professionals que no entenen els castells.

Potser la jornada es fa molt llarga entre matí i tarda i això representa que molts castellers no es quedin a les activitats de la tarda. Caldrà valorar-ho.

I, finalment, voldria destacar la riquesa dels treballs presentats, tant els de batxiller com els universitaris. Any rere any hem notat una millora i aquests han estat d'un nivell molt alt, sense oblidar que han estat en total 14 treballs.

Es va parlar de la tendència històrica a amagar els accidents a l'opinió pública

Hidratació, hidrats de carboni, alcohol i exercici

Jaume Plana

La Comissió Sanitària fa temps que es plantejava la manera de cobrir unes necessitats hídriques i calòriques durant l'exercici perllongat, com són els assajos de divendres.

Per aquest motiu, fa ja un any que estem procurant portar a l'assaig productes que ens proporcionen un suport energètic i hídric. En aquest article intentem explicar i aclarir què és la hidratació correcta amb una aportació calòrica, molt important per l'exercici i evitar lesions.

Hidratació.

En fer exercici el nostre cos perd aigua i sals minerals. La ingestió de líquids és fonamental per compensar aquestes pèrdues i evitar lesions, cruximents i millorar el rendiment físic. En condicions normals perdem uns 500 cc per la suor i la respiració.

En cas de calor i/o exercici perdem fins a 1,5 litres, fet que pot provocar una deshidratació i que hem de compensar amb aigua i/o líquids rics en sodi i potassi. Quan la deshidratació superi l'1-3% del pes corporal, el rendiment físic pot reduir-se. Està comprovat que una pèrdua d'aigua de més d'un 2%, fet amb temperatures caloroses, redueix el rendiment físic i mental. Les pèrdues d'aigua i sals minerals són més grans quan fem exercici en llocs amb temperatures altes i humides.

En cas de calor i/o exercici perdem fins a 1,5 litres, fet que pot provocar una deshidratació

la resta s'acumula com a greix. De totes les formes d'obtenir energia, el cervell i el sistema nerviós només utilitzen la glucosa, fet que evita la presència de residus tòxics com l'amoniàc, que resulta de cremar proteïnes. Els hidrats de carboni han d'aportar el 60-70% de calories, per evitar una combustió inadequada de les proteïnes i greixos, que produeixen amoniàc i cossos cetònics. Tenint en compte que la glucosa és la font preferent d'energia per als músculs, és fàcil deduir que, per tenir un bon rendiment muscular, hem de portar una dieta rica en hidrats de carboni. Però hem de tenir en compte el procés de metabolització dels carbohidrats. Els carbohidrats simples (monosacàrids o disacàrids) són els que s'absorbeixen de forma ràpida i les molècules de glucosa arriben de manera ràpida a la sang. Aquests carbohidrats poden generar una sobtada elevació del sucre sanguini i, com a conseqüència, es produeix una alliberació considerable d'insulina, fet que provoca una baixada important de glucosa i d'energia:

- Pa blanc
- Pasta blanca
- Productes de forn, com pastissos i galetes
- Púdings, natilles
- Refrescos edulcorats
- Gelea i confitures
- Llaminadures
- Aliments processats, com patates fregides
- **Alcohol**

Alcohol i exercici: "L'alcohol fa que el cos es deshidrati".

L'alcohol disminueix l'efecte de l'hormona antidiürètica, que controla la quantitat d'aigua que el cos elimina.

Com més alcohol, més diüresi i més deshidratació. L'etanol afecta el sistema nerviós: produeix momentàniament un estat d'eufòria, però disminueix el rendiment, la força i la coordinació. En l'àmbit del cervell, afecta les comunicacions nervioses: redueix el

La canalla s'habitu a la ingestió de brou i sucs de fruita

ritme d'aquestes comunicacions entre les diferents parts del cervell que controlen els moviments, la respiració, el pensament, la coordinació, l'equilibri, etc. L'equilibri funciona per tres sistemes separats i cada un envia impulsos nerviosos al cervell.

1. Al coll, l'espalla, les articulacions de les cames i els peus tenim uns sensors de pressió que remeten al cervell informació de com està el nostre cos respecte a l'exterior.
2. Dins de l'orella, a l'orella interna, hi ha els conductes semicirculars en què, en bellugar-nos, el líquid dins dels conductes belluguen uns filaments que envolten la còclea i aquesta envia informació al cervell dels nostres moviments. El cervell emet uns missatges als músculs per mantenir l'equilibri.
3. Els ulls tenen unes terminacions nervioses que, en ser estimulades per la llum, envien uns senyals elèctrics al cervell i són vitals per mantenir l'equilibri.

L'alcohol, en interferir les comunicacions nervioses del cervell i afectar els moviments, la respiració, el pensament, la coordinació i els mecanismes que controlen l'equilibri, incrementa el risc d'accidents, incrementa el risc de lesions i incrementa el risc de caigudes.

Què hem de fer per a una correcta activitat castellera?

1. Una correcta hidratació: 1-2 hores abans de començar, hem d'ingerir uns 400 cc d'aigua o líquids. Durant l'actuació hem de beure a intervals regulars i ingerir hidrats de carboni. En finalitzar l'actuació cal reposar les pèrdues per a una bona recuperació.
 2. Aportació energètica: fer una ingestió d'hidrats de carboni, que no incrementin la secreció d'insulina, com olives, pomes, albercocs, plàtans, maduixes, móres, cireres, dàtils, figues, raïm, taronges, pràsssecs, peres, pinya, prunes, síndria, meló, nous crues i llavors.
 3. Evitar els hidrats de carboni, que incrementen la secreció d'insulina: productes de forn, com pastissos i galetes, púdings, natilles, refrescos edulcorats, gelea i confitures, llaminadures, aliments processats, com patates fregides i **alcohol (que té un doble efecte perniciós: deshidratació i interfereix el funcionament del cervell, ja que altera el control de l'equilibri)**.
 4. Donar un bon exemple a la canalla: fent una bona preparació física i alimentària.
- I evitar la imatge que veiem molt sovint de castellers bevent alcohol abans i durant l'activitat castellera.

Evitarem productes de forn, refrescos endulcorats, patates fregides i alcohol

Enguany s'ha posat en marxa una campanya de repartiments de briu, fruita i sucs durant els assajos de divendres

Albert Güell

Un casteller de l'univers

Toni Mañané

En sentir el seu nom potser no sabeu qui és, però a ben segur l'heu vist a les nostres actuacions a Barcelona, amb el seu barret, les seves ulleres i, sobretot, la seva camisa castellera: és l'Albert Güell, un vallenc nascut al desembre de 1934 i vinculat a la nostra colla des dels anys 70.

Vaig conèixer la Colla l'any 1969-70. Un dia van passar per Valldaura en Sala amb algun nano de canalla a sobre –recorda l'Albert, a qui des de ben petit li han agradat els castells–. Per això va ser que en Sala em va saber incorporar a la Colla. Sempre anava a assaig al carrer Navas primer i després als magatzems de la RENFE a l'actual Parc del Clot. No recordo quina va ser la primera actuació que vaig fer, però hauria de ser una de les places que anàvem, que en aquell temps eren poques: Sant Jaume, Les Corts, Sarrià, el Clot.

Per saber-ho hauria de revisar les pinyes que vaig donar a l'Arxiu. A diferència de les d'ara, fèiem servir papers més petits. Qui sí que deu de saber-ho deu de ser el Josep Sala, que és una persona molt assenyada, ordenada i seriosa. Era un cap de colla que sempre estava al cas de tot i durant el castell no podies dir-li res perquè estava concentrat i patint. El Sala és un tipus molt maco i molt intel·lectual. L'altre gran cap de colla que vaig tenir va ser el Pere Rovira. Aquest tenia un altre tarannà al del Sala.

Parlar amb l'Albert de castells al seu pis de Valldaura és fàcil. Cada racó d'aquest té un detall casteller, ja sigui un plat de ceràmica, una foto, una figura o una àmplia documentació i biblioteca ben ordenada, record dels anys en què va ser un casteller actiu.

Avui, als seus 82 anys, el Güell transmet la saviesa de l'experiència, la serenor narrativa i la passió castellera. Malgrat l'edat l'Albert manté una enorme lucidesa mental que li permet recordar aquells anys d'infantesa a Valls, anys de postguerra i de dificultats per al món casteller.

En aquella època recordo que la majoria de castellers o eren morts o exiliats a França o a les presons. Després de la guerra van voler fer castells a Franco allà al Pardo. En aquells anys a Valls l'alcalde era Josep Maria Fàbregas Cisterè. Aquest senyor era advocat de l'Estat i el van nomenar directament diputat a Madrid i cap de la Falange de Valls, però era molt amant dels castells. Per poder fer un 4 de 7 a Madrid van haver de treure castellers de la presó i ajuntar gent de les dues colles, ja que no quedaven castellers. Jo era molt petit però

A Valls, acabada la guerra, per tal de poder fer un 4 de 7 van haver de treure gent de la presó

L'Albert Güell ens segueix habitualment a les actuacions de Barcelona

recordo que al poble es comentava: "Mira, mira, aquell l'han tret de la presó per fer castells".

L'Albert Güell prové d'una nissaga castellera. És per això que sempre li han agradat els castells. Vaig néixer a Valls i tinc una especial relació amb la Vella. Han estat de la Vella el meu pare i el meu avi. Segons tinc entès, el meu avi ja havia pujat d'enxaneta al 3 de 9 amb folre a

Vilafranca, d'això fa més de 100 anys. Quan era Sant Joan sempre anava a Valls i veia la Diada i la de Santa Úrsula.

El pare també havia ajudat a fer castells i tinc cosins, com el Rafel Migó, que va fer el pilar de 7 al Concurs de Tarragona fa ja 30 anys.

Però, Albert, sent vallenc... què et diuen els teus familiars o amics de la Vella quan vas amb camisa vermella?

Allà a Valls em diuen: "Coi, vas amb la camisa vermella com els de la Joves." I jo els dic: "Home, m'agraden els castells i em sento un casteller de l'univers."

Amb la Vella no vaig fer mai castells, ja que als 20 anys vaig anar a la mili i després vaig estudiar mestria a l'Escola Industrial a Barcelona i vaig entrar a treballar a la SEAT i això no em permetia anar als assajos a Valls. Descobrir la Colla de

Barcelona em va permetre fer castells. Quan els de la Vella em diuen això de la camisa, sé que ho fan en to de broma.

L'Albert va ocupar la posició de lateral des de l'inici fins que als anys 80 va deixar l'activitat castellera per una lesió a l'esquena. Malgrat tot, no es perd una actuació a ciutat amb la seva camisa, que llueix orgullós.

Sempre vaig les actuacions amb camisa vermella, però no amb pantaló blanc, ja que em fa molta pena veure un casteller amb camisa i pantaló i que està a fora sense posar-se a la pinya. Si vas vestit de casteller fa mal efecte no posar-te a la pinya. Tot i la lesió sempre m'hi poso, un cop tancada la pinya, a donar mà, no fos cas que el castell se n'anés avall. No m'agrada que caiguin els castells i menys que es facin mal. Sempre, sigui la colla que sigui, em poso a tancar pinya mirant el pom de dalt que no caigi. Trobo a faltar poder anar als assajos, però per la meva edat i l'hora en què es fan ja per a mi és un inconvenient.

Una de les darreres actuacions castelleres va ser la sortida de la Colla a Copenhaguen el juny de 1982.

De sortides, recordo haver anat a Madrid i, sobretot, la de Dinamarca, en què vam actuar també a França i Alemanya. En aquest viatge recordo que el Sala el va omplir de pa de pagès, caixes de tomàquets i fuet i xoriço per als menjars, però en un poblet de França a canvi d'una actuació ens van donar allotjament i sopar. A Copenhagen vam actuar davant el Tívoli i l'Ajuntament.

A l'hora de definir el que són els castells, reconeix a la seva inseparable dona.

De la mateixa manera que quan em vaig enamorar de la meva dona, els castells són un sentiment, oí que sí, nena?

Quan estàs dins d'un castell a la pinya i notes unes vibracions que et quedes enrampat, encara que et morissis, no deixaries d'anar-hi. Això sí que és una sensació que no pots explicar-la, només viure-la. No hi ha explicació, has d'estar a dins, agafar amb les mans i notar que el castell va i ve. Notar aquella cosa i arriba un moment que sembla que no saps si respires o no respires i veus que el castell s'ha descarregat i quedes al-lucinat.

És un sentiment difícil d'explicar amb paraules, s'ha de viure. Quan veus les cares de la gent dels qui pugen i veus com pateixen i no diuen res, estàtics, i tu estàs allà a la pinya, és com un magnetisme, en què intentes dir-li: "Vinga, vinga". És per això que no es pot comparar amb qualsevol altre esport. És un fet de què participes al 100%, estiguis a la pinya o al tronc. Jo he plorat d'alegria, de sentiment de col·lectiu, uf...

L'Albert fa un llarg silenci, es recolza a la cadira, respira a fons i els ulls se li humitegen mentre la veu se li trenca.

És un sentiment que no pots evitar, una sensació d'alegria perquè aquell castell s'ha descarregat. Per algú que mai ha fet castells el millor és dir-li: "Vine, viu els castells i de mica en mica ho entendràs" Veure les cares de serietat, de concentració, sentir el "terços amunt!" del cap de colla i com a mesura que el castell es descarrega les cares passen a ser de felicitat. Pateixo més ara des de fora que quan era a la

L'Albert, primer per l'esquerra, juntament amb tota una generació que va marcar els primers anys de la Colla, durant el viatge a Copenhagen

pinya, ja que a dins només sents el "dóna pit", "afluixa".

Mira, em ve al cap precisament el Parra, que era molt baixet i quan fèiem assajos havíem de posar-li unes fustes per quadrar alçades (les conegudes 'alçaparres'). D'aquest Parra recordo un 4 de 8 a Santa Coloma en què li va agafar una rampa anant de baix i que vam acabar crosses i tot el nucli pel terra intentant defensar-lo.

Durant aquests 82 anys en Güell sempre ha estat optimista vers el fet casteller.

No vaig pensar mai que els castells desapareixerien. En el temps de després de la guerra, sí que recordo que a Valls hi havia castellers que no es vestien de castellers fins a arribar a l'Ajuntament, perquè pensaven que només hi anaven els pagesos o menestrals, mentre que ara tots presumim de ser-ho. Recordo això de la postguerra quan es van recuperar

els castells de 7. Me'n recordo perfectament perquè hi havia el cap de colla de la Vella, en Pep de la Llet, i també oncles i cosins meus. En aquella època anaven tan justos que quan es feia un 4 de 7 es veia el terra al mateix costat del tronc i la gent no s'hi posava. Això era els anys 42-45. Això va durar fins als 50, amb molt poca gent a la pinya.

Tot em feia pensar que no desapareixerien, quan sabia que hi havia fills, pares i avis, els cosins, els coneguts, etc., que eren o havien estat castellers.

Mira, si en aquella època anaves pels carrers de Valls, difícilment veies una porta on no hi hagués un casteller o una persona que no hagi anat a castells. Pràcticament tothom hi anava o hi havia anat. També va afavorir això l'alcalde Fàbregues a qui li agradaven molt els castells.

A Valls també hi va haver la primera dona castellera, la Aurora Batet, que tenia 10-12 anys, que pujava amb el seu germà que era un terç molt important.

Precisament parlant de la Aurora Batet, què creus, Albert, que ha canviat en el món casteller?

Que què ha canviat? Home, doncs les dones. Gràcies a les dones es fan castells, que sense elles no es farien. Hi ha colles on la meitat són dones i a la majoria de colles, quan més amunt més dones hi ha. La revolució ha estat la dona. Abans la dona no podia ni obrir un compte a la Caixa i gràcies a la dona les colles han evolucionat.

Com ha evolucionat la nostra Colla al llarg d'aquests 47 anys de vida?

La Colla de Barcelona he vist que ha evolucionat molt. Mira, en el moment en què van marxar els de Santa Coloma (any 80), jo vaig pensar que era el millor, perquè n'hi havia uns quants que tenien un perfil... diguem-ne no gaire recomanable. Algun nano una mica 'pillin'. Alguns no tenien la formalitat per estar en una Colla, per tant, si no són persones com cal millor que no hi siguin. Jo li deia al Sala: "Mira, millor fer un 4 de 7 amb gent normal que intentar fer un 4 de 8 amb gent que no saps si vindrà, si no vindrà i en quines condicions..."

Ara veig una colla de gent jove, però em pregunto: entra molta gent, donem moltes camises, però quants duren més de 5 anys...? Això passa a totes les colles excepte a Valls, ja que allà si algú no hi va la gent el va a buscar i si l'ha de treure del llit, el treu. A ciutat això no és possible, hi ha més dispersió.

Però l'Albert, que no té pèls a la llengua, encara té un altre retret per als castellers i és en relació amb la col·laboració econòmica:

¿No és possible que la gent que fa la declaració de la renda, faci aportacions a la Colla sabent que molt bona part d'aquests diners els recuperaran? Cal fer pedagogia, que la gent col·labori amb la Colla, ja que tot costa, i aportar una petita quantitat no els representa res. Segur que es gasten més en tabac o cerveses. Si realment et sents bé a la Colla, col·labora-hi!!

GUIPÚSCOA-16

Reparació i venda d'ordinadors

Joan F. Rodríguez

PREUS ESPECIAIS
pels
CASTELLERS DE BARCELONA

Rambla Guipúscoa, 16, baixos local-3 - 08018 BARCELONA

Tel. 936 242 502 - Mòb. 688 235 781

guipuscoa16@yahoo.es

Els Ballets de Catalunya

L'embrió de la Colla

Toni Mañané

Els Castellers de Barcelona vam néixer el 8 de juny de 1969, però onze anys abans gent com en Ramon Sala (pare del nostre fundador, Josep Sala), en Josep Durich i el cronista casteller i fotògraf Pere Català Roca ja havien posat la llavor del que seria la nostra Colla.

En el llibre *Castellers de Barcelona, 35 anys. Un segle i mig de castells a Barcelona* (editorial Dux, Barcelona, 2004) es recull una nota d'en Ramon Sala, cap de colla dels Castellers de Vilafranca del 1952 al 1955, que diu: "Els que sentim els castells, o d'una manera o d'altra els

hem viscut en

sentir l'espínguet de la gralla i veure'ls pujar, sense voler quedem sacsejats, formant-se dintre nostre un estat d'ànim propici perquè la conversa que manteníem (en Ramon Sala, Josep Durich i Pere Català Roca) derivés cap a sospesar les possibilitats de muntar una colla de castells a Barcelona."

L'URC ha tingut accés a l'original d'una carta datada el 19 de setembre de 1958, escrita per Josep Durich i adreçada a Ramon Sala. Aquesta carta aporta una nova informació que amplia la que ja teníem de com es va formar l'embrió de la Colla a través dels Ballets de Catalunya.

En aquest document, Durich diu a Ramon Sala que

ha "lograt cridar l'atenció de l'agrupació folklòrica Ballets de Catalunya a fi que en el seu repertori de danses i representacions típiques folklòriques catalanes, s'inclougui l'actuació dels també típics "Xiquets de Valls (...) Colla Vella".

Aquell any de 1958 no van actuar els Xiquets de Valls, però si que a la Mercè d'aquell any ho van fer els Nens del Vendrell, cosa que podria donar a entendre que cinc dies abans es va canviar de colla castellera.

En el document, en Durich demana al vilafranquí Ramon Sala que "vulgui col·laborar [...] ja que al començament, tots sabem que hi mancarà l'entusiasme que nosaltres portem dintre i que als novells components d'aquesta "Colla" que va a neixer, encara els hi mancarà, per desconèixer l'emoció que produeix aixecar castells, torres i pilars".

JOSE DURICH

Avinyuda, 59, 2^a

BARCELONA

Tel. 32-03-91

Barcelona, 19 Setembre 1958

Molt senyor meu i amic:

Probablement que al meu nom li és ja conegut, però, si no fos així, li diré que soc fill de Vilafranca del Penedès i a més a més, un "casteller" de tot cor.

"BALLET DE CATALUNYA" a fi de que en el seu repertori de dances i representacions típiques folklòriques catalanes, s'inclougui l'actuació dels temps típics "Xiquets de Valls" formant la colla personal de la mateixa agrupació sota la direcció d'en Ramon Sala (Mafí) de Vilafranca, antic Cap de Colla de l'esmentada villa, i el que sota signa com a Delegat.

Amb tal motiu, m'adreço a vosté com a bon Vilafranquí, pregont-li vulgues, al començament, tots sabem que hi mancarà l'entusiasme que nosaltres portem dintre i que als novells components d'aquesta "Colla" que va a neixer, encara els hi mancarà, per desconèixer l'emoció que produeix aixecar castells, torres i pilars.

El prop vinent dia 6 d'Octubre a les 10^h de la nit, i en el seu local social (Moncada 12, pral - Palau de Llió), és portaria terme la primera reunió, a la qual no dubto voldrà vosté fer acte de presència i ens ajudarà moralment a fundar l'ànim necessari perquè prompte es vegi convertit en una realitat aquest an-

tic somni nostre.

Molt li agrairé vulgu comunicar a tots quants cregu els hi pugui interessa aquesta idea a fi i efecte de propagar-la ampliament.

També em plau dir-li que el dia 24, festivitat de Nostra Sra. de la Mercé, estarem a la Plaça de Sant Jaume, junt amb els Xiquets de Valls "Colla Vella" els qui actuarán a les 12^h aproximadament.

La seva adreça m'ha estat facilitada per nostre comí i bon amic, en Antoni Massanell.

Em permeto, doncs, comptar per endavant amb la vostra valiosa col·laboració per aconseguir per a Barcelona la formació d'una Colla que ens recordi a l'heure la nostra sempre amada Vilafranca i el saludo molt atentamente i amic,

El mateix document anunciava per al 6 d'octubre una reunió al local social dels Ballets de Catalunya, al Palau del Marquès de Llió del carrer Montcada, on "es portarà a terme la primera reunió [...] i on ens ajudarà moralment a infondre l'ànim necessari perquè promte es vegi convertit en una realitat aquest antic somni nostre".

Tot això es produïa el dia 19 de setembre. Ramon Sala, en les seves anotacions, recordava, com indicàvem al començament, que el mateix dia de la Mercè tots tres van començar a parlar de formar una colla a la ciutat de Barcelona.

Sens dubte, aquest document que Josep Sala ha donat a l'URC amb el desig que formi part de l'Arxiu de la Colla, aporta una ampliació de la informació que teníem sobre els orígens de la Colla a finals dels anys 60. Una carta que, gràcies a aquesta donació, amplia l'extensa documentació que guardem a la Colla i que a ben segur en el futur els investigadors del fet casteller estaran feliços que s'hagi pogut conservar.

No voldria, però, acabar aquesta informació sense remarcar la gran generositat demostrada pel nostre

fundador, en Josep Sala, a l'hora de cedir aquest document personal a tota la Colla.

Ramon Sala (1907-1990) va ser cap de colla de Castellers de Vilafranca de 1952 a 1955 i cap de colla del Cos de Castellers de Ballets de Catalunya de 1958 al 1963. El 1969 va donar suport a la creació de la Colla dels Castellers de Barcelona, va assessorar-la i va cedir el pati de la bodega que regentava al carrer dels Enamorats per fer els primers assajos. Va formar part de la Colla fins a la seva mort i enterrat amb la camisa de Castellers de Barcelona.

Josep Durich (1937-2007) va formar part de la Colla des de la seva creació. Va formar part de la Junta i va ser fotògraf de la Colla.

Pere Català Roca (1923-2009) va coordinar el llibre *Món casteller* (1980-1981), i va deixar com a llegat una important col·lecció de fotografies castelleres.

La colla del Cos de Castellers de Ballets de Catalunya es va dissoldre el 30 d'agost de 1963. El 1969, Josep Sala, fill de Ramon Sala, juntament amb altres castellers, entre els quals hi havia en Josep Durich i Ramon Sala, crearen els Castellers de Barcelona.

**La missiva ens il·lustra,
a finals dels anys 50,
l'interès a portar el fet
casteller al Cap i casal**

El racó del cap de canalla

Robert Roselló, cap de canalla

Igual que David no vam tenir por de Goliat.

No ha sigut fàcil començar la temporada sense les tres millors enxanetes que teníem de la temporada passada. No ha sigut fàcil que l'enxaneta més formada i qualificada fins al moment marxés quan encarrilàvem el final del primer tram, quan ens dispossem a fer els nostres màxims. No ha sigut fàcil construir els poms que han coronat tots i cada un dels nostres castells. No ha sigut fàcil gaudir junts d'aquesta batalla al mateix temps que ens demanàvem el 200% de treball a tots per poder superar aquests reptes; no ha sigut fàcil.

Amb una feina titànica per part de tot l'Equip de Canalla i, sobretot, amb un treball incombustible dels més petits, hem pogut plantar cara a Goliat. Tots i cada un d'ells, tant l'Equip de Canalla com la canalla, han sigut els veritables herois d'aquesta història; junts hem batallat per superar-nos sense por, perquè no existeix, sense dubtar, perquè som valents, i, sobretot, amb confiança, perquè per més núvols que portés el dia seguíem treballant sota la pluja, junts.

Ara hem de seguir treballant per afinar tots aquests petits grans herois que ens fan possible vèncer un cop i un altre Goliat; ara cal seguir ajudant dijous i divendres en els assajos de canalla a fer possible superar aquests grans reptes i, així, poder formar part d'aquesta història.

Que tremoli Goliat, perquè mai deixarem d'agafar una gran pedra.

Actuacions 2016 (1a part)

Festa Major de Santa Eulàlia

German Simón

Els la Festa Major d'hivern de la nostra ciutat i, com que aquest any és festa el dia de la copatrona de Barcelona, tinc el dubte de si actuarem el divendres o el diumenge. Finalment, és com sempre, el diumenge 14 de febrer.

Ens concentrem a la plaça Nova a les 12 h i és un bon moment per retrobar-se després de l'aturada hivernal. És el moment de saludar molts companys que des de Terrassa (novembre de l'any passat) no ens veiem. He de remarcar la salutació amb el Toni Parra, un casteller que em va portar a aquest món dels castells, ja fa molts i molts anys.

Bé, quan tot el seguici de Festa Major ha entrat al carrer del Bisbe, al darrere enfilen les colles de la ciutat i la colla convidada, els Capgrossos de Mataró, novetat d'aquest any.

Parada obligada a la porta de Santa Eulàlia de la Catedral per bastir un pilar de 4 i, després, l'espera interminable per poder entrar a la nostra plaça de Sant Jaume, ja que està plena de gegants i han de fer la seva ballada. Sort dels nostres grallers i timbalers que ens amenitzen l'espera amb el seu repertori i les onades

Caldria replantejar-se la fórmula d'entrada a la plaça per part de l'ICUB

patrocinades per la canalla. Caldria replantejar-se aquesta entrada per part de l'ICUB.

Una vegada a plaça, als volts d'un quart de 2, amb retard sobre l'horari previst per l'organització i abans

de començar l'actuació, minut de silenci en memòria de Muriel Casals. Després comença l'actuació, a l'antiga, amb castells simultanis, molt agradable per al públic i de màxima concentració per a nosaltres, ja que en 44 minuts s'han bastit 21 castells (fins i tot dos 'carro gros'). Després, pilars de cloenda i cap a casa.

Una actuació, per la nostra part, sense cap mena de problema i el debut del nou equip tècnic liderat per la Mery Mañané.

És el principi de moltes bones diades d'aquesta temporada.

Plaça de Sant Jaume de Barcelona, 15 de febrer de 2016

Castellers de Sants:

pilar de 4 (porta Santa Eulàlia Catedral), pilar de 4 caminant, 4 de 7 amb agulla, 7 de 7, 4 de 7, vano de 5

Castellers de la Vila de Gràcia:

pilar de 4 (porta Santa Eulàlia Catedral), pilar de 4 caminant, 5 de 7, 7 de 7, 4 de 7 amb agulla, pilar de 5 al balcó, tres pilars de 4

Castellers del Poble-Sec:

pilar de 4 (porta Santa Eulàlia Catedral), pilar de 4 caminant, 4 de 7, 5 de 7, 3 de 7, vano de 5

Castellers de la Sagrada Família:

pilar de 4 (porta Santa Eulàlia Catedral), pilar de 4 caminant, 4 de 7 amb agulla, 5 de 7, 4 de 7, pilar de 5

Colla Jove de Barcelona:

pilar de 4 (porta Santa Eulàlia Catedral), pilar de 4 caminant, 7 de 6, 4 de 7, 3 de 6, dos pilars de 4 (un d'ells aixecat per sota)

Capgrossos de Mataró:

pilar de 4 (porta Santa Eulàlia Catedral), pilar de 4 caminant, 5 de 7, 4 de 8, 7 de 7, vano de 5

Castellers de Barcelona:

pilar de 4 (porta Santa Eulàlia Catedral), pilar de 4 caminant, 4 de 7 amb agulla, 4 de 8, 5 de 7, vano de 5

Festes de Sant Josep Oriol

Irene Mañané

Ençà hem estat el cap de setmana de manera tranquil·la a causa de gairebé un mes sense actuacions, que ens va permetre poder avançar als assajos sense la pressió i la pressa de treballar les estructures del cap de setmana. Per començar l'actuació, vam enlairar els ja tradicionals pilars de 4 d'inici, que van anar seguits d'un 3 de 7 impecable, amb el debut de l'Aina com a acotxadora i de la Blanca com a crossa. A segona ronda vam encarar un 4 de 7 un pèl deformat, però que no va presentar complicacions, amb l'especial debut de l'Aroa com a quarta. Era un castell que em feia molta il·lusió, i és que sempre fa gràcia portar al costat algú que has portat durant molt temps a sobre. Com era d'esperar, el va fer genial, deixant entreveure la guerra que donaria aquest any al pis de quints. A més, aquest 4 era també el debut de l'Aina com a enxaneta, que per si no n'havia tingut prou amb l'estrena en el castell anterior, encara en volia més. I nosaltres d'ella, perquè és d'aquelles petites valentes que mai deixarà de sorprendre's. Per acabar la ronda de castells, vam encarar el 4 de 7 amb l'àgulla que presentava tres debuts en el pilar: el Marcel com a segon, l'Eric com a terç i l'Ian d'enxaneta. I no només s'estrenava l'Ian a l'àgulla, sinó que a més va ser el primer castell que va fer a plaça, de manera excel·lent, i va evidenciar els èxits que ens regalaria aquest hooligan al llarg de la temporada. També recordarem aquest castell per l'especial "Marcel, mans" de l'Eric mentre el pilar es mos-trava impecable. Vam tancar la diada amb un perfecte pilar de 5.

Estic segura que em deixaré algun debut (disculpeu-me) perquè és gairebé impossible controlar totes les estrenes, però del que sí que estic segura és que va ser una actuació que ens va permetre rotar a castellers tant a canalla com a tronc i com a pinya, i que això també ens fa avançar.

El 4 de 7 amb agulla

Plaça del Pi de Barcelona, 12 de març de 2016

Castellers de Cerdanya:

pilar de 4, 3 de 6, 4 de 6, 2 de 6, dos pilars de 4

Castellers de Barcelona:

dos pilars de 4, 3 de 7, 4 de 7, 4 de 7 amb agulla, pilar de 5

Clot: diada d'inici de temporada

Christian Muñoz

Aquest diumenge ha estat o, millor dit, hauria d'haver estat la primera diada de la Colla, excloent la Diada de Santa Eulàlia, però per diferents motius aquest any Sant Josep Oriol va fer un salt en el temps a l'estil Michael J. Fox i va passar justament al dia d'abans.

Traient aquest petit però curiós detall, va ser un diumenge càlid, sense núvols i amb la marató de la ciutat tallant la metròpoli de nord a sud.

Vaig presentar-me a la plaça de Valentí Almirall al voltant de dos quarts d'11 del matí per –juntament amb el Rafa Caballero– instal·lar una de les eines de què aquest any farem ús: una càmera estil Go-Pro, els resultats de la qual no tenen espai aquí.

L'ambient, tot i ser una primera diada amb un teòric cartell poc atractiu, ha estat molt profitosa i hem estat molt ben accompanieds dels amics de Viladecans i dels

Sagals d'Osuna. La gent ha estat ben animada i d'entrada la cosa prometia.

El primer castell que hem portat a plaça ha estat –per segona vegada aquesta temporada– el 4 de 8, un castell que ha pujat molt bé, amb bones mides i que ha estat carregat sense complicacions. Ha estat en el moment de descarregar quan s'han vist alguns petits problemes en els pisos més baixos i, tot i que s'ha hagut de treballar una mica més del desitjat, ha estat descarregat sense gaires més problemes.

En segona tanda hem portat el 7 de 7, el segon de la història i que només s'havia portat i descarregat una altra vegada, si no vaig equivocat a la Festa Major del Clot l'any 2011 i sota aixopluc al nostre local. El castell ha servit per gaudir d'un bon nombre de debuts en moltes línies –el meu inclòs–, amb una clara visió de futur i que

no ha donat cap problema ni en carregar ni en descarregar

L'últim castell del dia ha estat el segon 5 de 7 de la temporada, un castell lleuger i molt ben controlat en tot moment, sense problemes en carregar ni en descarregar, en què el més destacat ha estat el debut del Muyayo com a segon.

Hem finalitzat l'actuació amb un vano de 5, en què ha destacat el debut en el pilar de 5 de l'Ian Borrell com a enxaneta i que no ha donat cap problema.

Pel que fa a les dues colles convidades, els amics de Vic, els Sagals d'Osona, han portat el 3 de 7, 4 de 7 i 5 de 6, que han descarregat sense problemes, i han finalitzat la seva actuació amb un pilar de 5 de molt bon nivell, que els porta en el bon camí de repetir el pilar de 6 de la temporada passada.

I, per finalitzar, els Castellers de Viladecans –la primera vegada que coincidíem amb ells a plaça– han vingut amb moltes baixes, però tot i això han portat sense cap problema el 3 de 6 i el 4 de 6. El moment èpic ha vingut de la mà del 3 de 6 amb agulla, que, després d'haver estat

desmuntat, han aconseguit descarregar tot i els problemes que han patit des del principi, tant a terços, com a dosos i, sobretot, en el moment d'entrar l'enxaneta al pilar, en què els dubtes han fet que per moments tinguéssim més clar que aquell castell faria llenya que no pas una altra cosa. Finalment el treball de pinya i del segon del pilar ha estat fonamental per parar el pilar i aconseguir que es descarregués amb una més que merescuda celebració per part dels camises fluor.

En resum, una diada molt agraïda, amb un públic respectuós i unes proves interessants que ens donen seguretat de cara al futur pròxim.

Plaça Valentí Almirall de Barcelona, 13 de març de 2016

Sagals d'Osona:

3 de 7, 4 de 7, 5 de 6, pilar de 5

Castellers de Viladecans:

3 de 6, 4 de 6, intent desmuntat de 3 de 6 amb agulla, 3 de 6 amb agulla, dos pilars de 4

Castellers de Barcelona:

4 de 8, 7 de 7, 5 de 7, vano de 5

Mercat de Ram de Vic

Diana Morena

La primera passa endavant

Com ja és habitual als inicis de la Setmana Santa, els Castellers de Barcelona ens desplaçem a Vic pel Mercat del Ram. Aquest any, però, com que aquesta festivitat religiosa s'ha situat cap a mitjan març, i no a l'abril com és més habitual, la diada s'ha emmarcat en un atípic fred matí a la capital d'Osona. A més a més, aquell matí ens aixecàvem amb la trista notícia que obria tots els informatius nacionals i regionals: l'accident de Freginals. Per aquell motiu, totes les colles vam aixecar un pilar de 4 de condol just abans de donar el tret de sortida a l'actuació, que va començar amb els tradicionals pilars caminants. El nostre, el segon que entrava a plaça, va quedar en carregat. El pilar avançava ràpid, més del que estem acostumats a Barcelona però sense arribar al nivell de Gràcia, i ja va patir una primera sotragada només començar la marxa. A l'hora d'encarar el gir cap al balcó de l'Ajuntament, el pilar va cedir.

Amb tot, i com bé diu el rumor a la Colla, quan cau el pilar caminant després sol succeir-se una gran diada, i així va ser. Mantenint el nivell d'anys anteriors (tot i ser aquest cop més aviat), vam portar-hi dos castells de 8 (el primer 3 de la temporada i el tercer 4), un 4 de 7 amb agulla i un pilar de 5 per tancar l'actuació. Les estructures de

8 presentaven algunes complicacions. Primer, el 4 de 8 per falta d'encaix entre pinya i segons, però tot i així es va resoldre sense que el públic notés com el nucli del castell s'hi deixava la pell. El 3 de 8, per altra banda, va pujar nerviós i un pèl remogut, però res seriós considerant que era el primer de la temporada i que, a més, presentava un tronc totalment renovat.

Plaça Major de Vic, 20 de març de 2016

Sagals d'Osona:

pilar de 4 caminant, pilar de 4 de dol (accident autocar a Freginals), 4 de 7, 5 de 7, 4 de 7 amb agulla, dos pilars de 5

Xics de Granollers:

pilar de 4 caminant, pilar de 4 de dol (accident autocar a Freginals), 3 de 7, 5 de 7, intent desmuntat de 4 de 7, 4 de 7, dos pilars de 4

Castellers de Barcelona:

pilar de 4 caminant carregat, pilar de 4 de dol (accident autocar a Freginals), 3 de 8, 4 de 8, 4 de 7 amb agulla, pilar de 5

Diada de padrins i fillols dels Castellers de Sant Cugat

Jordi Sole "Vic"

A vui és dia 3, som a l'abril i som a Sant Cugat. Avui toca castells, no és una diada qualsevol, avui tot queda en família, és la Diada de Padrins i Fillols, organitzada per la colla amfitriona, la colla de Sant Cugat.

Tenim el plaer de poder celebrar aquesta diada davant el majestuós monestir de Sant Cugat, un monestir que avui amb la seva presència serà testimoni d'aquesta diada tan especial.

A la plaça Octavià hi trobem quatre colles: Castellers de Barcelona (padrins de Xics de Granollers, Castellers de Sant Cugat i Castellers de Cerdanyola), Xics de Granollers, (padrins de Sant Cugat), i Castellers de Cerdanyola (fillols de Castellers de Barcelona i Castellers de Sant Cugat) i Castellers de Sant Cugat.

Avui és dia de celebració, és un gran dia especial per a la colla de Sant Cugat, és el seu aniversari, avui celebrem el seu 20è aniversari i no hi ha res millor que fer-ho amb família.

Castellers de Cerdanyola han fet la feina: 3 de 7, 4 de 7 i el 5 de 6, sense oblidar els pilars de comiat, un dels quals ha quedat en intent.

Els Xics de Granollers ens han deixat gaudir d'un 4 de 7 amb agulla, un 5 de 7 i un 4 de 7 a l'última ronda, i per últim el pilar de 5 anuncia la fi de la seva actuació.

Els amfitrions han començat amb 7 de 7, seguit de dos intents desmuntats de 4 de 8 i un 5 de 7 en l'última ronda, i els dos pilars de 5 de comiat han posat fi a la seva actuació.

Barcelona ha fet gaudir el públic; els vermells han començat amb un 3 de 8, sense baixar l'accelerador

El 7 de 7 davant del Monestir de Sant Cugat

han continuat amb un 4 de 8 i finalment han posat fi a la seva actuació amb un 7 de 7 i dos pilars de 5 de comiat. Tot un èxit per estar a principis de temporada.

Ha estat una diada bonica, en què les quatre colles han gaudit d'un magnífic dia, i com a tota celebració

els Castellers de Barcelona han fet entrega de les mones de pàsqua als seus fillols

no podia faltar el seu moment dolç: els Castellers de Barcelona han lliurat les mones de pàsqua als seus fillols i els Castellers de Sant Cugat han obsequiat amb una altra mona el seu fillol de Cerdanyola.

Una diada en què els dolços han deixat bon gust de boca a tots els assistents, ja que els amfitrions han regalat dolços a tots els participants.

Avui és dia 3 d'abril de 2016, avui és el dia de la colla de Sant Cugat, avui toca felicitar als amfitrions pel seu 20è aniversari.

Per molts anys, Castellers de Sant Cugat!!!!

Plaça Octavià de Sant Cugat del Vallès, 3 d'abril de 2016

Castellers de Sant Cugat:

7 de 7, intent desmuntat de 4 de 8, intent desmuntat de 4 de 8, 5 de 7, dos pilars de 5

Xics de Granollers:

4 de 7 amb agulla, 5 de 7, 4 de 7, pilar de 5

Castellers de Cerdanyola:

3 de 7, 4 de 7, 5 de 6, pilar de 4 i intent de pilar de 4

Castellers de Barcelona:

3 de 8, 4 de 8, 7 de 7, dos pilars de 5

Can Jorba

Laia Dosta

Confiança vermella a casa

Com sempre que actuem a casa, hi ha gent que arriba tard i altres que hi són abans d'hora. A tots ens agrada actuar a la nostra ciutat, tenyir-la de vermell ens dóna confiança i això és el que es va respirar a la diada de Can Jorba. Confiança.

Els castells van anar bé, tant els nostres com els de les colles convidades: els Minyons de Terrassa i els Saballuts. Bon ambient a plaça i una diada prou àgil, envoltada de turistes i curiosos que fan el paparazzi i es posen a cridar abans de l'aleta. Com ho trobàvem a faltar!

A la canalla també li agrada actuar a Barcelona, perquè més d'un familiar s'acosta a mirar com s'enfilen els seus petits més sonats.

Parlant de la canalla, cada dia som més i arribem més amunt! A Can Jorba va haver-hi debuts importants i, de mica en mica, anem agafant la confiança necessària per pujar més tranquil·ls i assolir nous reptes. Si voleu sentir vostra la nostra millora, ja ho sabeu, veniu als assajos de dijous!

Avinguda Portal de l'Àngel de Barcelona, 10 d'abril de 2016

Minyons de Terrassa:

dos pilars de 4, 3 de 8, 2 de 8 amb folre, 4 de 8, pilar de 6

Castellers de Sabadell:

dos pilars de 4, 4 de 8, 2 de 7, 5 de 7, pilar de 5

Castellers de Barcelona:

dos pilars de 4, 3 de 8, 4 de 8, 5 de 7, pilar de 5

Diada de Sant Jordi a Vilanova i la Geltrú

Eugení Caireta

Enquanys les circumstàncies han fet que no estigui tan actiu a la Colla. L'allargament dels assajos de divendres fins a 2/4 de 12, que sempre és una mica més, m'ha perjudicat molt pel fet de viure a fora. Tot i això la diada de Vilanova per Sant Jordi (el dia de la Mare de Déu de Montserrat) estava marcada al calendari amb un vermell ben fort: el vermell dels Castellers de Barcelona.

Segurament vaig ser el casteller de la Colla que vaig sortir més tard de casa. He estat molts anys essent el primer de sortir! Faig el curt trajecte de Ribes a Vilanova acompañat pel Jesús i la Marina, que han tingut la delicadesa de sortir de l'autopista abans per recollir-nos a la Teresa i a mi. Deixem el cotxe i ens trobem l'estàtua del president Macià, fill de la vila, i arribem a la plaça de la Vila. La plaça ràpidament es va tintar de vermell de les tres colles convidades envoltant el groc dels Bordegassos.

Comença la diada i afrontem amb solvència el 3 de 8 i per encarar tota una declaració d'intencions: el 9 de 7. Després, el 4 de 8: els tres castells executats sense gaires problemes i una ocasió més per rodar les cares noves d'una colla que es va renovant, tant al tronc, com a la pinya i la canalla. Acabem amb un vano de 5.

Un cop acabada la diada, amb en Jesús i la Marina tornem a agafar el cotxe i anem a dinar plegats, com ja havíem fet l'any anterior. Per a en Jesús va ser una diada important. Finalment tornava a posar-se la faixa sense angúlies. Un any després, amb un ritual calcat, només canviant la torre de 7 pel 9 de 7. Un cicle fatal tancat i ganes d'encarar la vida de nou. Per a mi va ser una diada especial, al costat de casa, però per a ell va ser una resurrecció després. Felicitats, Jesús! Que el que has passat aquest any no sigui mai més que un mal record.

Plaça de la Vila de Vilanova i la Geltrú, 24 d'abril de 2016

Bordegassos de Vilanova:

intent desmuntat de 2 de 7, 5 de 7, 7 de 7, 4 de 7 amb agulla, dos pilars de 5

Colla dels Joves Xiquets de Valls:

4 de 8, 2 de 8 amb folre, 5 de 7, pilar de 5 i tres pilars de 4

Nens del Vendrell:

3 de 8, 2 de 8 amb folre, 4 de 8, vano de 5

Castellers de Barcelona:

3 de 8, 9 de 7, intent desmuntat de 4 de 8, 4 de 8, vano de 5

Diada del Roser a Cerdanyola

Aida Buaro

El 8 de maig vam actuar a Cerdanyola del Vallès, amb motiu de la Diada del Roser, la qual ja és habitual al nostre calendari. A part dels Castellers de Cerdanyola, ens hi acompanyaven els Castellers d'Esplugues.

Vam encetar l'actuació caminant un pilar de 4, que presentava una alineació totalment diferent de les que havíem fet fins aleshores. Seguidament, en primera ronda, vam exhibir el cinquè 3 de 8 de la temporada, que, tot i acabar obrint-se força, no va presentar cap problema a l'hora de descarregar-se.

Va arribar la segona ronda i el moment de mostrar tota la feina que havíem estat fent els darrers mesos. Aquest treball constant dels assajos va sortir amb forma de torre de 7, la primera de la temporada, que arribava més tard que els anys anteriors a causa del gran nombre de canvis que aquest castell duia quant al tronc (s'hi estrenava un segon, un terç i una quarta) i canalla (s'hi estrenava tot el pom menys un dosos). La torre de 7 es va descarregar, nerviosa i treballada.

Com a tercer castell, ens vam decidir pel ja habitual 4 de 8, que es va executar sense problemes. La seva descarregada suposava la primera clàssica de 8 de la temporada!

Finalment, alcàvem dos pilars de 5, un dels quals va quedar en intent desmuntat. No obstant això, vam sortir de plaça satisfets per la jornada i amb ganes de seguir treballant per encarar els reptes més propers.

Pl. de Francesc Layret de Cerdanyola del V., 1 de maig de 2016

Castellers de Cerdanyola:

pilar de 4 caminant, 3 de 7, 4 de 7, 5 de 6, pilar de 5 carregat, pilar de 4 i pilar de 4 carregat

Castellers d'Esplugues:

pilar de 4 caminant, 5 de 7, 4 de 7, 4 de 7 amb agulla, pilar de 5, dos pilars de 4

Castellers de Barcelona:

pilar de 4 caminant, 3 de 8, 2 de 7, 4 de 8, pilar de 5 i intent desmuntat de pilar de 5, dos pilars de 4

Festa Major de Navas

Vinyet Solé

El duel

Així, el "duel", va anomenar algú l'actuació que teníem el 14 de maig al barri del carrer de Las Navas de Tolosa. Era una actuació entre les dues colles que portem el nom de la ciutat, la Jove de Barcelona i nosaltres, els Castellers de Barcelona (es tractava de la primera vegada que coincidíem en una plaça només les dues colles), organitzada pels veïns d'aquest barri barceloní.

La rivalitat s'olorava dies abans amb un vídeo realitzat per la Jove, en què es podia veure un membre de cada

colla disputant un duel! En realitat, el vídeo va acabar sent una broma i el duel no es va produir...

El dia de l'actuació era un dissabte en què minuts abans el Barça disputava el darrer partit de la lliga de futbol –que va acabar guanyant–, un dels motius pels quals l'actuació va haver de ser endarrerida. A més, el mal el temps no se'n va posar a favor i la pluja va fer que no comencéssim puntuals, davant de força públic expectant, al carrer Josep Estivill.

L'actuació la va obrir la Jove amb un 4 de 7 i a continuació vam seguir-la nosaltres alcant un 4 de 7 amb agulla ràpid i bastant còmode. A segona ronda la Jove va apostar pel 3 de 7 i nosaltres pel 3 de 8, amb debut de l'Eric Llambrich a terços. A última ronda va arribar la sorpresa, perquè just després que la Jove alcés el 5 de 6 i nosaltres haguéssim tancat la pinya del 5, però d'un pis més, va caure un gran xàfec que ens va obligar a acabar aquell duel i tancar l'actuació abans d'hora. Ja hi tornarem...

Carrer Josep Estivill de Barcelona, 14 de maig de 2016

Colla Jove de Barcelona:

4 de 7, 3 de 7, 5 de 6 (suspensió per pluja)

Castellers de Barcelona:

4 de 7 amb agulla, 3 de 8 (suspensió per pluja)

Festes de la Barceloneta

Màrius Arias

Quan entres en una colla gran de l'envergadura dels Castellers de Barcelona hi ha coses que et deixen impressionat. La primera de totes és veure, en el primer assaig de la temporada, descarregar un 4 de 7 net. Jo, que vinc d'una colla de 7 on hem estat un any patint per poder fer els dotze castells que ens donen dret a aquesta categoria, veure descarregar aquest castell a assaig no et deixa indiferent i comences a fer-te una idea d'on t'has ficat.

Hi ha un munt de coses més que marquen la diferència de la nostra colla d'altres, però ara només comentaré la importància de les diades d'aquest cap de setmana: la Barceloneta i Nou Barris!

Fent una mica de recerca, descobreixó que l'any passat, a la diada de la Barceloneta la Colla va realitzar una actuació on es van fer, ni més ni menys, 8 aletes. Això ens dóna una idea del perquè té aquesta transcendència. Per acabar de posar més al·lïcient a la diada, rebem a principi de setmana un mail de la nostra cap de colla on se'n anima a participar davant "una oportunitat d'or per seguir fent passes endavant".

Amb aquesta ambientació prèvia, ens trobem a la plaça de la Barceloneta amb les colles convidades, els Bordegassos de Vilanova i els nostres fills dels Encantats de Begues. I la primera impressió és, en veure els efectius que han pogut venir de cadascuna d'elles, que no podran plantejar-se una diada de grans expectatives.

Així doncs, arrenca la diada amb la realització de dos pilars de 4 per part de cadascuna de les colles. Per la nostra banda, aquests pilars han servit de bateig per a dos membres de la nostra colla, un d'ells el que està escrivint aquesta crònica.

Pilars d'inici a la diada de la Barceloneta

Aquest és un altre fet diferencial d'una gran colla com la nostra: donar oportunitats a la gent, cosa que crec que és molt important per motivar la gent. Si vénys als assajos amb assiduitat i ho fas prou bé, disporitaran la confiança en tu i et permetran pujar als castells. I sí, avui ha estat la meva oportunitat! I cal dir que la estat tan intensa la sensació que em creia que era jo l'enxaneta i estava tocant el cel.

Amb els sis pilars descarregats sense problemes, començàvem les rondes de castells i obríem la primera ronda com a colla amfitriona.

Com ja està començant a ser habitual, potser com a prova que tenim molt clar el que podem fer, hem enlairat el 3 de 8, això sí, havent de desmontar un cop la pinya, però ha estat molt solvent en tot moment.

En segon lloc actuaven els Bordegassos, i han descarregat un còmode 4 de 7 amb agulla, la qual cosa ha fet preveure que farien una diada conservadora.

En tercer lloc ho feien els Encantats descarregant un lent 3 de 6 amb agulla.

En segona ronda, hem fet un 7 de 7, tot i també haver de desmontar la primera pinya, però ha estat un castell que s'ha mostrat molt plàcid.

Els Bordegassos descarregaven al seu torn un 5 de 7, i els Encantats descarregaven el seu segon 2 de 6 de la temporada.

En tercera ronda, nosaltres hem enlairat un 5 de 7 lleuger que hem descarregat sense complicacions. Bordegassos ho feia amb un 4 de 7 i els Encantats amb un 3 de 6.

Per acabar la diada, totes les colles hem fet pilars de 5 de manera alternativa per ajudar-nos els uns als altres. Cal dir, però, que els Bordegassos van fer un doble pilar de 5 i que els Encantats descarregaven el seu sisè pilar de 5 de la seva història.

Com podeu veure, es pot afirmar que tant per als Bordegassos com per a nosaltres ha estat una diada de consolidació d'estructures i de preparació per a castells superiors, mentre que per als Encantats ha estat una gran diada.

Potser el demà ens depararà grans sorpreses. Veurem què som capaços de fer a Nou Barris.

Plaça de la Barceloneta de Barcelona, 21 de maig de 2016

Bordegassos de Vilanova:

dos pilars de 4, 4 de 7 amb agulla, 5 de 7, 4 de 7, dos pilars de 5

Encantats de Begues:

dos pilars de 4, 3 de 6 amb agulla, 2 de 6, 3 de 6, pilar de 5

Castellers de Barcelona:

dos pilars de 4, 3 de 8, 7 de 7, 5 de 7, vano de 5

Festa Major de Nou Barris

Oriol Martí

Cap de setmana amb doble actuació, i just unes hores després de l'actuació de la Barceloneta ens tornàvem a reunir per fer castells; però aquest cop a la plaça Major de Nou Barris, on ja és tradicional que la colla actui i en algunes ocasions, com l'any passat, estrenant grans castells, de la mateixa manera que ho són les paradetes que hi ha a la plaça i que permeten fer un tomb abans, o després, de l'actuació. I com sol ser habitual en el moment d'arribar a plaça, que vam compartir amb la Joves de Valls, vaig anar saludant altres membres de la Colla, i també vaig buscar els membres de l'Equip de Pinyes per saber els castells que es farien i quin seria el meu lloc.

Vam començar la diada fent els pilars de benvinguda tradicionals seguits pel nostre primer castell: un 3 de 8 on en principi jo havia d'estar tancant pinya però, per raons alienes a la Tècnica, un dels baixos no es troava gaire fi en aquell moment, i em va tocar fer de baix a la rengla sota el Manel Cabanillas, a qui acabaria tenint de segon en els tres castells. Una vegada fet el canvi, toca agafar mides per, seguidament, tancar pinya i aixecar el castell, que puja sense grans complicacions.

Per la banda de la Joves, hi fa un altre 3 de 8; el primer que fan ells aquest any, però fet com si ja en portessin uns quants, i segurament portat a plaça amb la idea d'apujar-lo un pis més tan bon punt el tinguin preparat per fer-ho.

A segona ronda nosaltres portem el 7 de 8; el castell on més gent necessitavem, i on altra vegada per circumstàncies del moment es van fer canvis a tots els nuclis per poder fer el castell; canvis que una vegada fets van portar a tancar el castell, del qual es van haver de desmuntar els dos primers peus perquè

El 3 de 8 fet a Nou Barris

no estava ben quadrat; i quan finalment puja, poc abans de la carregada es comença a notar cert moviment que feia pensar que el castell es podria descarregar, això sí, sent treballat, però finalment va cedir poc després de l'aleta, just en un moment en què ens va costar mantenir una mica la sang freda.

Després d'esperar una estona perquè alguns membres de la Colla van ser atesos per l'equip sanitari que hi havia a la plaça, la Joves va portar una torre de 8 descarregada amb molta facilitat.

A tercera i última ronda les dues colles vam fer el 4 de 8, però amb diferents resultats: nosaltres el vam descarregar, a diferència de la Joves que, poc després de fer l'aleta, va veure com el seu castell feia llenya.

A la ronda de pilars cada colla va fer el seu propi pilar de 5, amb la diferència que nosaltres el vam acompanyar de dos pilars de 4, fent així un vano de 5.

I per acabar la diada, i com sol ser habitual a Nou Barris, alguns components de la Colla, independentment de si s'estrenaven, van acabar dins la font que hi ha a uns pocs metres de la plaça.

Plaça Major de Nou Barris de Barcelona, 22 de maig de 2016

Colla dels Joves Xiquets de Valls:

dos pilars de 4, 3 de 8, 2 de 8 amb folre, 4 de 8 carregat, pilar de 5

Castellers de Barcelona:

dos pilars de 4, 3 de 8, 7 de 8 carregat, 4 de 8, vano de 5

Diada del Corpus dels Castellers de Cornellà

Laura Ramí

Divendres, assaig, després de tota la setmana treballant, i se m'acosta el Toni Mañané i em pregunta:

-Què tal se't dóna escriure?

-Bé, suposo, li contesto, sense entendre ben bé a què ve aquesta pregunta.

-Fantàstic- em diu.-Has d'escriure la crònica de Cornellà.

-Oh, Déu meu!!! Si jo sóc novata!!!! Si encara no sé quins castells hem fet!!!

-Tranquil·la, em contesta.-Parla de sensacions.

Doncs bé, això és el que miraré de fer.

De bon matí, nervis; hem de preparar la roba d'actuació i no deixar-nos res. Les nenes no han dormit a casa, així que comences pregant que els pantalons blancs continuïn sent d'aquest color.

Anem cap al metro i allà descobreixes més pantalons blancs i camises vermelles i, tot i que algunes d'aquestes persones no les coneixes o no hi has parlat mai, t'hi acostes amb un somriure que et corresponen de seguida. Et sents integrat i part d'una colla que, fa un mes enrere, no era teva.

El metro es va omplint de (ara ja) companys i arribem per fer el recorregut amb d'altres colles fins a la plaça on actuarem. Quin goig que fem tots passant en cercavila pels carrers de Cornellà!!!!

De nou, nervis... Qui porta el primer castell? On vaig?

Pasticceria
Catering

Concili de Trento, 77 T. 933 077 179
Bilbao, 206-208 T. 933 075 358
Villarroel, 193 T. 934 190 635
BARCELONA

Obrim la nostra actuació amb un 3 de 8

Qui és el propietari d'aquest mot que va davant meu?

Comencem amb el pilar... Ep!!! Que la plaça fa baixada!!! I aleshores et comencen a explicar que l'any passat en aquesta plaça feia molt vent, que algun dels castells va caure i d'aquí passem a d'altres anècdotes que et fan anar coneixent la Colla de la qual ja sóc part.

Els tres castells que vam fer van anar bé, tot i que l'únic que sóc capaç de recordar amb claredat va ser el 4 de 8. En aquest va debutar l'Emma i, com que m'ho van dir abans que pugés, la tensió a la pinya era més intensa... Només mirava de sentir l'anunci dels grallers conforme l'anxaneta era a dalt.

Quan acabes l'actuació estàs cansat però eufòric. Ha anat tot bé. Tu has col.laborat perquè anés tot bé.

Val a dir que a Cornellà vaig conèixer molts integrants de la Colla amb qui mai no havia parlat i que, quan vam marxar, ho vaig fer orgullosa de ser Castellera de Barcelona (en pràctiques, però ja n'aprendré, he, he).

Va ser una bona diada, però, a dia d'avui, puc dir que n'hi haurà de molt millors. Com diu la nostra cap de colla, la Mery, si hi som tots, podem fer el que vulguem i, sabeu?, té raó.

Plaça de l'Església de Cornellà de Llobregat, 29 de maig de 2016

Castellers de Cornellà:

pilar de 4 caminant, 5 de 7, 4 de 7 amb agulla, 7 de 7, vano de 5

Minyons de Terrassa:

pilar de 4 caminant, 5 de 8, 3 de 9 amb folre, 4 de 8, vano de 5

Castellers de Barcelona:

pilar de 4 caminant, 3 de 8, 4 de 8, 5 de 7, pilar de 6 carregat

Vigília del 47è Aniversari

Xavier Gascón

La diada de vigília del 47è Aniversari va estar ubicada en una plaça de les més encantadores de Barcelona, la plaça del Rei.

Tot i que segueixo sense poder participar activament dels castells a causa d'una lesió, em ve de gust d'anar-hi. És a la tarda, d'aquelles dates que vénen de gust, amb una temperatura molt agradable, envoltats de "guiris" i陪伴 per un equip de TVE del programa "Comando Actualidad", que grava tot allò que envolta el món dels castells, abans, durant i després de l'actuació. Ja van estar gravant durant l'assaig de divendres.

No cal dir que les mirades estaven dirigides cap a l'actuació de diumenge, però per arribar

Actuem envoltats de "guiris" i acompañats per un equip de TVE del programa "Comando Actualidad".

amb confiança a diumenge calia complir expectatives dissabte, en què vam estar molt ben accompanieds per dues colles filloles, els Castellers de Cornellà i els Xics de Granollers.

Un cop començada la diada amb dos pilars de 4 simultanis, encarem la primera ronda amb el 4 de 8, que tot i haver de desmontar un peu, s'alça molt ferm. A segona ronda fem el 3 de 8, castell descarregat amb molta solvència i en què la majoria demana un pis més!!! Un pis més!!! I a tercera anem pel 5 de 7 que es descarrega sense dificultats. Finalitzem l'actuació amb un vano de 5.

A veure si la feina feta al pati ens accompanya i demà podem col·locar un pis més al 3 i al 5, ja que un pis més al 4 encara no el veig.

Els Xics de Granollers han alçat 5 de 7, 4 de 7 i 3 de 7 i els Castellers de Cornellà 4 de 7, 3 de 7 i 2 de 6.

En resum, una tarda castellera plàcida amb la mirada posada a la diada de diumenge, en què els 'guiris' s'ho han passat molt bé i nosaltres també.

Anècdotes i debuts? Doncs, algú que no sap llegir l'hora de la convocatòria (hahaha), una magnífica fotografia feta per l'Eva amb la mare d'un servidor i debuts segur que n'hi va haver, per això també serveixen aquestes diades, però qui segur que debuta és un servidor fent aquesta crònica, que espero que us hagi agradat

Plaça del Rei de Barcelona, 11 de juny de 2016

Castellers de Cornellà:

dos pilars de 4, 4 de 7, 3 de 7, 2 de 6, pilar de 5

Xics de Granollers:

dos pilars de 4, 5 de 7, 4 de 7, 3 de 7, pilar de 5

Castellers de Barcelona:

dos pilars de 4, 4 de 8, 3 de 8, 5 de 7, vano de 5

47è Aniversari

Oriol Costa

Cop de Geni

12 de juny... 12 hores... plaça de Sant Jaume... actuació del nostre 47è Aniversari. Amb tot el que això representa.

Divendres, 10 de juny, pista d'assaig, moltes cares que feia temps que no es veien pel pati i algunes per primera vegada aquesta temporada. Assaig contundent, la prova de 3 de 9 amb folre genera molt bones sensacions, marcant una mica el guió de cara al diumenge.

Diumenge, matí, em llevo, amb aquell pic de nervis, que per molt anys que portis a la Colla sempre precedeix les diades importants. Enguany, any especial, ja que a l'octubre, pel Concurs de Tarragona, farà vint anys que la Roser i jo vam entrar a la Colla i això fa que el primer que pensi, tot i que no sóc gaire donat a les supersticions i fetitxismes castellers, és que avui em posaré la primera camisa que em va donar la Colla, que tinc en un racó de l'armari com una relíquia, tota descolorida i plena de sorgits, i que crec que avui ens donarà bona sort.

Com és habitual, ens trobem a la plaça Nova, que de mica en mica es va omplint de camises vermelles, malives i verdes, on la pregunta que es fa la nostra gent és "amb quin castell sortirem?". La resposta era bastant evident. Enfilem el carrer del Bisbe per anar en cerca-

Em llevo, amb aquell pic de nervis, que per molt anys que portis a la Colla sempre precedeix les diades importants.

vila cap a plaça i llavors ja tots sabíem la resposta: sortim de 3 de 9!

Aribem a plaça on entrem amb el pilar caminant i, després de deixar les bosses a l'Ajuntament i que la gent de la Tècnica es desllorigui les cordes vocals perquè anem sortint cap a plaça –vaja, com sempre–, comencem a muntar la soca del castell, la construcció tira

amunt a la primera, on va a raure part de l'èxit d'aquest ; el descarreguem amb solvència i amb una rapidesa a vegades no habitual... la bogeria... primer 3 de 9!

Segona ronda, seguint el guió de... "això és el que toca"... encarem el 5 de 8; aquest ja no va tan plàcid, el castell tira amunt després de dues desmontades i durant tot el castell s'ha de treballar de valent; el descarreguem i segona bogeria... primer 5 de 8!

Tercera ronda, la Tècnica decideix amb molt bon criteri que el castell que farem serà el 4 de 8, que en portem un munt i que no ens representa cap problema; aplaudeixo la decisió dels equips tècnics.

Ronda de pilars; per encarar una magnífica diada es fa el pilar de 6, que afrontem amb valentia, després de l'ensopegada de setmanes enrere; el pilar es descarrega, com ha de ser, i tercera bogeria! Acabem amb pilar al balcó on l'alcalde rep l'enxaneta, que sigui dit a favor seu ha estat tota l'actuació present tant a baix a plaça barrejant-se amb la gent, com al balcó quan tocava, i això és sempre d'agradir.

I com a colofó final set pilars de 4... 47 anys.

Pel que fa a les altres colles, doncs una mica de tot.

Minyons surten de 3 de 9, sense problemes; després 4 de 9 folrat que se'ls trenca a la descarregada i 5 de 7 en tercera ronda; les caigudes sempre passen factura.

Sabadell, 3 de 9 desmontat en primera ronda, 7 de 8, 3 de 8 i 4 de 8 en ronda de repetició.

Bon Aniversari, dolç, on la Colla ha sortit de plaça amb bon gust de boca i on hem de seguir treballant per recollir bons fruits; ja ho va dir la Mery, aquest any serà un any de canvis i consolidació; seguim així.

Algú va dir "anem lents, perquè anem lluny".

Plaça de Sant Jaume de Barcelona, 12 de juny de 2016

Minyons de Terrassa:

pilar de 4 caminant, 3 de 9 amb folre, 4 de 9 amb folre carregat, 5 de 7, dos pilars de 5

Castellers de Sabadell:

pilar de 4 caminant, intent desmontat de 3 de 9 amb folre, 7 de 8, 4 de 8, 3 de 8, dos pilars de 5

Castellers de Barcelona:

pilar de 4 caminant, 3 de 9 amb folre, 5 de 8, 4 de 8, pilar de 6, pilar de 5 al balcó, set pilars de 4

Satisfacció pel primer castell de 9 de l'any

Festa Major dels Castellers de Lleida

Didac Garcia

Any rere any, quan surt el calendari, busques on s'actuarà i sempre esperes que sigui allà on vius, i finalment, enguany ha estat així i a més a més ha anat de perles, ja que el treball d'aquí dalt m'impedia poder baixar a Barcelona cada cap de setmana.

Però per poder actuar-hi hi ha hagut algun entrebanc pel mig, s'ha hagut d'insistir que et canviï el torn de tarda pel del matí per poder ser-hi present o (i cosa molt important) no deixar-se la camisa a Barcelona i haver-la de pujar. Per sort es van poder superar.

Bàsicament, com a resum, tot un plaer poder veure cares conegeudes per aquí dalt i, sobretot, que cada any

sigui igual. Això sí, el proper cop que ningú marxi amb el bus de les 3 de la matinada, que tothom es quedí de festa que poso casa.

Gràcies per haver fet l'esforç de pujar tot i "l'esforç" que suposa les dues hores de trajecte.

Jardins de Santa Clara de Lleida, 18 de juny de 2016

Castellers de Lleida:

7 de 7, intent desmuntat de 3 de 8, intent desmuntat de 3 de 8, 5 de 7, 4 de 7, pilar de 5

Castellers de la Vila de Gràcia:

3 de 8, 2 de 8 amb folre, intent desmuntat de 4 de 8, 4 de 8, vano de 5

Castellers de Barcelona:

3 de 8, 4 de 8, 2 de 7, pilar de 5

Diada dels Castellers del Prat

Pota blava

Som dissabte. Avui hi ha concentració a 2/4 de 6 a la plaça de la Vila del Prat de Llobregat. Comencem bé, perquè les diades castelleres en horari de tarda a l'estiu són una autèntica delícia; la calor no colla i el sol no pica.

Barcelona és la convidada dels Castellers del Prat. També hi seran els Encantats de Begues. Es tracta d'una trobada entre padrians i fillols. Tot un plaer, vaja, es miri per on es miri.

Se m'ha demanat que escrigui la crònica del dia d'avui. I què voleu que us digui? Quina feinada! I si us dic que només he vist un parell de castells en tota la jornada? I que a sobre s'han fet simultàniament? (Perquè això és cert). Què ens ha d'explicar aquesta?, segurament us preguntareu. I tindreu tota la raó. Però un encàrrec és un encàrrec i cal agafar el toro per les banyes i pit i amunt!

Iniciem l'actuació totes les colles amb una ronda de pilars. Nosaltres fem dos pilars de 4. El primer té de baix l'Albert Mateo, un segon que és el Pepe, una acotxadora que és l'Ainara i d'anxaneta la Maria. I ja em teniu amb el mòbil a la mà, perquè el Pepe debuta i això ha de quedar ben enregistrat; no només a la meva retina (ja que és el meu marit), sinó al seu mòbil i així es podrà veure quan vulgui. L'orgull m'omple l'esperit i la felicitat la veig reflectida a la seva cara.

I de sobte veig els ulls de l'Aimara que fan una ràpida llambregada al pilar del costat. I em pregunto què li haurà cridat l'atenció. Giro la vista i, és clar, ara ho entenc tot! El segon pilar és d'aquells familiars. La Laia (sa ger-

El primer pilar del Pepe a segons

Maria Assumpció Durà-Guimerà

mana petita) d'anxaneta, l'acotxador és l'Amau (bessó de la Laia), el segon és son pare (el Christian) i l'Eva (la seva mare) que fa de baix –proesa de les grosses!– I hi estareu d'acord amb mi si us explico que té claustrofòbia. Té la meva admiració.

A partir d'aquí, ja no en veig cap, de castell. Més aviat us diria que arribats aquests moments els castells m'engoleixen. És el que té fer menys de metre seixanta. Petita com sóc o faig de crossa o tapo forats. O sóc al nucli o hi sóc a tocar. I com que avui estem en tan bona germanor, tant és si els castells són nostres com dels nostres fillols, no me n'he perdut ni un. I passo al mode sentir-los, perquè jo, bàsicament, els castells els sento.

Us podria parlar de la tendència en calçat a l'hora de fer castells: sandàlies, bambes, espadenyes, xanclletes, sabates... I els més agosaratxats van descalços! De tots els models de pantalons blancs que s'exhibeixen: curts, pirates, llargs, arremangats... Amb totes les tonalitats del blanc que us podeu imaginar!

Però trobo molt més interessant parlar-vos de l'acoloriment de les pinyes. D'un nucli clarament uniforme i d'una barreja de colors a mesura que te n'allunyes. D'un et dono un cop de mà i no demano res a canvi. D'un aquí estic pel que necessiteu i faci falta. D'un em sap greu que hagueu tirat avall o hagueu caigut. D'un he sentit bategar el cor de l'agulla o el buf d'un baix esforçat. D'un he vist el tremolor del peu d'un segon o els braços d'un lateral amb les venes ben marcades. D'un he sentit la veu d'un contrafort que demana més o menys pit i una agulla que canta com

va el castell. D'un quan arriba a casa, la suor no sé de qui és perquè tota hi és barrejada. Perquè en definitiva aquesta és l'essència dels castells, un treball en equip, una suma d'esforços per aconseguir tocar cada dia una mica més el cel. I és per això que hi estic enganxada.

I no podria acabar la meva crònica sense passar revisada dels castells que s'han fet.

Els de pota blava han fet un intent de 3 de 6 amb agulla, un 3 de 6, un intent desmuntat de 4 de 6 i un intent desmuntat de pilar de 5. És evident que no era el seu dia i això encara sap més greu quan es tracta de la pròpia diada.

Els de color verd ampolla han fet un 4 de 6, un 2 de 6, intent de 3 de 7 i pilar de 5. I es que quan la canalla diu que no...

Els vermells hem portat a plaça un 3 de 8, un 2 de 7

-amb el debut de la Lluïsa com a enxaneta-, 5 de 7 -aquí ha debutat la Laura Gimeno de crossa (atenció perquè fa 1,74 mt!)- i pilar de 5 -on s'estrena l'Helena de terça-. Les remullades s'han deixat per a demà, que tornem a tenir actuació. I no espereu descripcions tècniques; si en voleu busqueu-les en blogs i diaris especialistes.

Plaça de la Vila del Prat de Llobregat, 2 de juliol de 2016

Castellers del Prat:

tres pilars de 4, intent de 3 de 6 amb agulla, 3 de 6, intent desmuntat de 4 de 6, intent desmuntat de pilar de 5

Encantats de Begues:

pilar de 4, 4 de 6, 2 de 6, intent de 3 de 7, pilar de 5

Castellers de Barcelona:

dos pilars de 4, 3 de 8, 2 de 7, 5 de 7, pilar de 5

Laia Dosta

Festa Major del Camp d'en Grassot

Diumenge 3 de juliol, la diada de Camp d'en Grassot arriba al final d'un cap de setmana de tornada, després de quasi dues setmanes de descans. Un assaig de divendres amb molta feina feta, la diada del dissabte al Prat i una nit de dissabte amb moltes festes a tot arreu, ens porten a una diada una mica enràida.

Arribem a les 11 h a la cruïlla del passeig de Sant Joan amb el carrer de la Indústria, un lloc insòlit per fer castells: asfalt i a sobre un cel gris. Quatre castellers compats a aquesta hora ens porta a tot tipus de converses sobre els aspectes més insòlits dels castells i fins i tot a les conjectures de què farem avui.

Comença a arribar la resta de la gent de la Colla, els habituals, els dels diumenges, la Tècnica i les seves carpetes, la canalla i la sempre present i acolorida paradeta de les "nenes de la botigueta". Justets, suposo que els números no arriben per fer grans proeses avui, si no comptem amb els nostres amics de Gràcia, la colla amfitriona.

Obrim la nostra actuació amb el ja clàssic 3 de 8 d'aquesta temporada, i el descarreguem amb total solvència sense perdre mides en cap moment. En segona ronda ens animem amb un 5 de 8 que portem a plaça per segona vegada aquest any. Desmuntem un primer peu, és clar, problemes de mides. Al segon, les mides

tampoc són bones i intentem rectificar, però finalment s'ha de desmuntar a la veu de la cap de colla. A terra, però, de manera ordenada, un gran detall. Continuem amb aquests problemes escènics, unes bones proves al pati d'assaig que no acaben de quallar a plaça. Després, el 4 de 8. Puja al primer peu amb bones mides, però ràpidament comença a perdre-les, molta feina al pis de segons i les mans a prop per descarregar-lo amb èxit. Des de la meva visió de l'agulla i veient el que estava passant, he de dir que a vegades no tenim gaire confiança (o gent) per aixecar segons quins castells, però per defensar-los som valents i únics.

Finalment descarreguem un 5 de 7 sense cap mena de problema. A la ronda de pilars, intentem el segon pilar de 6, però un problema de moviment al segon ens fa desmuntar-lo per evitar problemes majors. L'enxaneta pregunta perquè es desmunta. La canalla d'aquest any, bona i valenta.

Pel que fa a Gràcia, un perfecte 5 de 8, un 2 de 8 folrat que va perdre les mides a la descarregada i va fer llenya, i en tercera ronda un tranquil 4 de 8. Finalitzen l'actuació amb un vano de 5 descarregat.

Una diada de pas enrere, lloable i intel·ligent quan les condicions no són les millors. Les cròniques periodístiques parlen en el mateix llenguatge, encara que saben on ens troben i faci una mica de ràbia no continuar fent passos endavant. Una notòria diferència amb la temporada de l'any passat: caminem amb bon peu, sense puades i baixades a la muntanya russa. Enhora bona, Colla.

Pg. de St. Joan amb c/ Indústria de Barcelona, 3 de juliol de 2016

Castellers de la Vila de Gràcia:

5 de 8, 2 de 8 amb folre carregat, 3 de 8, vano de 5

Castellers de Barcelona:

3 de 8, intent desmuntat de 5 de 8, 4 de 8, 5 de 7, intent desmuntat de pilar de 6

Festa Major del Raval

Núria Moratona i Ainhoa Marimon

Gardunya de 9

Arribem a plaça i primer de tot muntem la botigueta. Ho recordareu perquè semblava que haguéssim estès la roba al mig de la plaça. Aproximadament a les 6 de la tarda, vam començar l'actuació amb un pilar de dol dels Castellers de Cerdanyola per la mort de l'avi d'un noi de la colla, el qual va parar el pilar a baixos, i a continuació un 5 de 8 nostre en què debuta l'Aina, una enxaneta que ho fa molt bé. El Robert em diu que la porti i la recullí; jo m'hi vaig estrenar amb aquesta tasca. Vaig demanar ajuda a l'Ainhoa i l'Aroa per veure per on pujava i per on baixava, i ho va fer molt bé!

El 5 de 8 el vaig veure perfecte, des de fora, vigilant l'Ainhoa.

Després anem pel 3 de 9 amb folre; he d'entrar perquè no hi ha crosses baixetes, o sigui que vinga! amb l'Oriolet, el segon 3 de 9 que fa. Va remenar una mica, però sense patir gaire, molt contenta de com va sortir. Diu l'Oriolet que el proper l'hem de fer l'Assumpta i jo amb ell. Vinga! Es va estrenar l'Ian d'aixecador i la Lluïsa d'enxaneta! Són uns cracks!

Anem per l'últim castell, el 4 de 8, en què l'Ainhoa va de dosos! Es veu una geganta al costat de l'Ainara, i a quints tenim al Manel, que s'estrena, i l'Aroa, la Irene i l'Ana Paula.

Acabem amb un pilar de 6 que està enganxat amb Loctite, i dos pilars de 4.

Recollim de pressa i corrents perquè el David ha anat a l'ambulància per una caiguda d'un pilar de les altres colles i s'ha donat un cop; resultat: collarí uns quants dies, i el Jordi treballa i m'ha de deixar amb tota la càrrega al local, perquè al dia següent anem a Tarragona amb els Xiquets del Serrallo, molt bona gent! Tots som un!!

Plaça de la Gardunya de Barcelona, 16 de juliol de 2016

Castellers d'Esplugues:

3 de 7, 5 de 7, 4 de 7, pilar de 5, dos pilars de 4

Castellers de Cerdanyola:

pilar de 4 de dol, 3 de 7, 4 de 7, 5 de 6, pilar de 5 carregat, dos pilars de 4

Castellers de Barcelona:

5 de 8, 3 de 9 amb folre, 4 de 8, pilar de 6, dos pilars de 4

Diada del Carme dels Xiquets del Serrallo

Júlia Massegué

Els Castellers de Barcelona descarreguen dos castells de 8 i la torre de 7 a Tarragona.

Els barcelonins van realitzar el diumenge 17 de juliol una molt bona diada fora de casa. Van completar així un cap de setmana intens i exigent després d'haver repetit la diada de l'Aniversari el dissabte al Raval, en què van descarregar per segona vegada aquesta temporada el 3 de 9 amb folre i el 5 de 8.

A la diada de la Verge del Carme, al barri tarragoní del Serrallo, la Colla va descarregar en primera ronda el 3 de 8, que tenia diversos debuts. En segona ronda, la colla barcelonina va descarregar una torre de 7 cada vegada més solvent, i en tercera el 4 de 8, que tot i que no va pujar amb les millors mides es va descarregar sense problemes. Per posar punt i final a la diada, els Castellers de Barcelona van descarregar un magnífic pilar de 6, el segon del cap de setmana, i un altre pilar de 5.

Per la seva banda, la colla amfitriona, Xiquets del Serrallo, va descarregar en primera ronda el seu primer 5

de 7 de la temporada, al qual tenien moltes ganes després de deixar-lo en intent desmuntat setmanes enrere. En segona ronda, la colla tarragonina va carregar un 5 de 7 amb agulla que es va complicar força a la descarregada i finalment va cedir quan començava a baixar el pilar. En última ronda, van descarregar el 4 de 7 amb l'agulla. Van finalitzar l'actuació amb un pilar de 5.

Xiquets de Reus, per la seva banda, van descarregar sense problemes la torre de 7 en primera ronda. En segona ronda van realitzar un 3 de 8 amb molta comoditat, construcció que ja dominen, i per acabar el 5 de 7, al qual podrien pujar un pis en poques setmanes. En la ronda de pilars van realitzar un vano de 5.

Plaça de Sant Magí de Tarragona, 17 de juliol de 2016

Xiquets de Serrallo:

5 de 7, 5 de 7 amb agulla carregat, 4 de 7 amb agulla, vano de 5, pilar de 4

Xiquets de Reus:

2 de 7, 3 de 8, 5 de 7, vano de 5

Castellers de Barcelona:

3 de 8, 2 de 7, 4 de 8, pilar de 6, pilar de 5

Diada del 10è aniversari del local

Irene Mañané

Em vaig llevar amb ressaca de l'extraordinari assaig que vam fer el dia abans i entusiasmada per la diada que ens esperava. El local estava ple i preciós, com es mereixia per tot el que ens ha donat durant aquests 10 anys, i acompanyat d'una marea vermella carregada de bigotis, preparada per acomiadar el primer tram de la millor manera possible.

Començàvem amb el nostre castell insígnia, el 5 de 8, que no podia faltar en aquest dia tan especial. Ferma i quieta, ens apuntàvem la tercera catedral de la temporada i finalitzàvem així la primera ronda sense complicacions. Seguidament, enfocàvem el gran repte del dia, fer del local indret de 9. Vaig baixar a la pista amb el Robert a buscar al pom que havia de pujar, i em va omplir d'il·lusió veure a tota la canalla nerviosa i amb ganes de fer el 3 de 9 amb folre. I crec que com a tècnica no podem demanar més, una canalla unida que estima la Colla i gaudí dels castells, hi pugin o no. Vam fer el ja tradicional crit de guerra i ens vam dirigir cap a la pinya per donar el millor de nosaltres. Malauradament, no va sortir com esperàvem i va cedir poc abans que es col-loquessin els dosos. Anava creuant mirades amb gent de la Colla, i en totes elles hi veia ràbia. Ràbia perquè no era pas el que ens mereixiem, i perquè no es veia palès tot el treball que carregàvem dels assajos del primer tram. Tot i així, no ens podíem quedar de braços creuats i havíem de redirigir la diada de la millor manera possible. Vam apostar per fer un 4 de 8 tranquil, que no va presentar cap problema i que va demostrar que li quedava ben poc per pujar-lo un pis. Només quedava una ronda i s'escoltaven veus de 3 de 9 amb folre. La pinya i el folre estaven preparats i amb ganes, així que només quedava saber

la decisió del tronc i de la canalla. La Lara ens va reunir a tots els qui pujàvem i ens va preguntar si volíem tornar-hi amb el 3. La resposta va ser clara, tots hi volíem tornar i, per suposat, descarregar-lo. Quedava només l'última peça, i potser la més complicada, la canalla. El Robert va ser clar, la

Colla tenia ganes de fer-lo i li va transmetre al pom de dalt. I per sorpresa, la canalla ho tenia claríssim: volien repetir-lo, però aquest cop amb canvi d'enxaneta, l'Aina, que va demostrar unes ganes titàniques de fer-lo. Tot i la il·lusió que li vam posar tota la colla, no va sortir com esperàvem, i després de tres peus desmuntats, vam optar per acabar la diada amb un 3 de 8 impecable. Per finalitzar, vam alçar deu pilars de 4 en honor als 10 anys de casa nostra, on vam poder lluir bigotis i tancar un primer tram difícil però que ens fa estar una mica més a prop de tot el que ens vulguem proposar.

Sé que no és la diada que ens mereixiem ni la que esperàvem, però permeteu-me dir quelcom: no canvio per res aquesta actuació, on ens vam adonar que som una colla gran, lluitadora i sense límits, que no es deixa vèncer i que lluita pel que es mereix. I com no, fer una menció especial a aquesta canalla valenta, que cau i s'aixeca, i que demonstra un cop més que són la millor canalla que una colla podria tenir. En especial a tu, Aina, que t'asseguro que et queda poquíssim per ser enxaneta de 9.

Una gran colla, i una colla gran. Visca els Castellers de Barcelona i sempre amunt!

Carrer Concili de Trento de Barcelona, 30 de juliol de 2016

Castellers de Barcelona:

5 de 8, intent de 3 de 9 amb folre, 4 de 8, 3 de 8, 10 pilars de 4

Altres actuacions

Eduard Paris

Tot seguit passem a referir actuacions de petit format que hem fet aquesta primera part del 2016. El 23 de gener vam fer dos pilars de 4 no simultanis a la Plaça del Mercat pel 50 aniversari del Servei de Campaments de Vacances (SCV) El Clot. El 12 de març, també dos pilars de 4 no simultanis al fossar del Parc del Clot amb motiu de la calçotada organitzada per Eix Clot. I el 2 d'abril, també la mateixa actuació a la Plaça del Mercat per la Mona Solidària que impulsa la pastisseria La Palma per recollir aliments per als més desfavorits.

El 9 d'abril vam fer al terrat del Museu d'Història de Catalunya un pilar de 4, repetit diversos cops, per a un documental d'una televisió francesa, i un altre pilar de 4 que servirà per fer un recull de pilars fets en llocs emblemàtics de cara al 50è Aniversari que celebrarem

l'any 2019. Pel dia de Sant Jordi, dissabte 23 d'abril, vam fer un pilar de 4 a la Plaça Catalunya retransmès en directe pel programa "Els matins de TV3", que complia anys. El 16 de maig al vespre vam fer castells al Poble Espanyol per una actuació de congrés: 3 de 6, 4 de 6, pilar de 4. El 28 de maig vam participar a la cercavila de les Festes de Primavera del Clot-Camp de l'Arpa fent dos pilars de 4, un a la Plaça de Can Robacols i un altre a la Plaça del Mercat. El 17 de juny vam fer un pilar de 4 de dol al Tanatori de Les Corts per la mort del periodista casteller Jordi Joan Alsina, i per últim, el 23 de juny, revetlla de Sant Joan, vam fer tres pilars de 4 per rebre la Flama del Canigó: a la Plaça Sant Jaume, a l'Avinguda Meridiana amb carrer Consell de Cent, i davant del local.

Així se'ns veu: els presidents dels grups municipals

Toni Mañané

El passat mes de juny es complia el primer any del nou Consistori barceloní. Les eleccions municipals donaven com a resultat moltes cares noves al front del govern de la ciutat. Es barrejaven antics polítics amb els quals hem tingut bona sintonia i complicitat amb cares noves amb les quals calia començar a parlar.

Han passat, doncs, gairebé quinze mesos i hem volgut preguntar als caps dels grups municipals de la ciutat quina era la seva opinió sobre els castells i en especial sobre la nostra colla.

Ada Colau, alcaldessa de Barcelona (Barcelona en Comú)

El dia després de la investidura era diumenge i hi havia castells, l'Aniversari dels Castellers de Barcelona. La plaça era plena de gom a gom i allà ens vam conèixer: a la plaça hi éreu vosaltres, la Colla; a dins, l'Ajuntament, un nou equip i jo com a alcaldessa. Aquell va ser el primer acte de representació institucional i em fa molt feliç saber que el vaig començar al vostre costat.

Des de llavors sé que els castellers no falleu mai, les places es rendeixen als vostres peus i al vostre equilibri. Les colles castelleres formeu part de la vida associativa de la nostra ciutat, els Castellers de Barcelona hi heu estat vinculats des del vostre naixement, el 1969. Vau ser colla pionera en la difusió del món casteller fora del seu àmbit geogràfic tradicional i heu ajudat a estendre aquesta tradició a la capital on ara hi ha 6 colles actives.

Sempre he pensat que per ser casteller s'ha de ser valent, però també tenir el cap prou fred com per posar seny quan les coses van maldades i sembla que el castell se'n vagi en orris. Tota una demostració de virtut! Un cop vaig fer el primer bateig com a alcaldessa, observant-vos des del balcó, cridant, patint, aplaudint i també agafant l'enxaneta, vaig veure més que mai que ser casteller és ser part d'un equip. Sou valentia, esforç

d'hores i hores de pràctica i de dedicació, un exemple més d'implicació col·lectiva que aconsegueix arribar a fer coses que semblaven impossibles, com descarregar el 9 de 8, el 3 de 9 amb folre i el 4 de 9 amb folre en una mateixa actuació al Clot.

Gràcies per fer pinya, gràcies perquè des de la crossa més amagada, fins als dosos més jovenets, a la canalla, al cap, als qui toqueu la gralla, tots feu possible aquesta tradició, motiu d'orgull per a la nostra ciutat!

Xavier Trias (Grup Municipal de Convergència i Unió)

Força, equilibri, valor i seny.

Aquest és el lema sorgit d'un vers de l'obra "Els Xiquets de Valls" d'en Josep Anselm Clavé, que enumera les virtuts que han de guiar els castellers a l'hora d'enlairar un castell.

Els castells, com les ciutats, són projectes col·lectius que requereixen treballar conjuntament per assolir l'èxit. Barcelona és com un castell, un projecte col·lectiu que requereix de l'esforç de tothom per prosperar. En aquest sentit, doncs, li és plenament aplicable el lema dels castellers. Barcelona ha de ser una ciutat forta, equilibrada, valenta i assenyada.

Una ciutat forta, amb presència internacional i seu pròpia, interconnectada i capdavantera al Mediterrani i al Sud d'Europa.

Una ciutat equilibrada, on tothom gaudeixi d'oportunitats per progressar, que avanci dia a dia sense deixar ningú enrere

Una ciutat valenta, que s'imposi reptes a si mateixa sense por de no poder-los superar.

Una ciutat assenyada. Amb seny casteller, que no és sinònim de covardia sinó de capacitat de planificar, de saber on es vol arribar i com aconseguir-ho.

Els castellers sou l'exemple del que totes les ciutats haurien d'aspirar a ser. A Barcelona, a més, ens recordeu d'on venim com a poble i que les dificultats només es poden vèncer treballant conjuntament. Així doncs, que per molts anys s'aixequin castells a Barcelona. Això voldrà dir que la vostra actitud inspira encara la ciutat.

Carina Mejías (Grup Municipal de Ciutadans)

Els Castellers representen perfectament la cultura i la tradició catalana i encara més a Barcelona, on cada 24 de setembre, a les festes de la Mercè, hi ha una exhibició a la plaça de Sant Jaume, davant de l'Ajuntament. Aquest 2015 ha sigut la primera vegada que Ciutadans ha pogut participar des del balcó en aquesta brillant i fantàstica exhibició. És un privilegi veure la plaça tenyida dels colors de les colles, com creixen les torres humanes i com la gent hi participa. Però encara ha de ser més impressionant fer-ho des de dins, mentre l'estructura s'alça sobre teu, amb la força que se'n desprèn.

Alfred Bosch (Grup Municipal d'Esquerra Republicana de Catalunya)

Sempre he pensat que els castells agraden molt perquè ho combinen tot; una anxaneta menuda amb homes cepats; somnis de tocar el cel però tocant molt de peus a terra; una arquitectura perfecta feta d'imperfeccions humanes... Parlar de castells en una revista dels Castellers de Barcelona suposa un repte per a un pagà en la matèria, incapàc de veure-hi més enllà de la construcció que es carrega i descarrega, que no sap valorar la complexitat i els detalls tècnics. Sí sóc, però, conscient de la capacitat que tenen els castells per atraure gent, per posar en valor a tothom i a tothom al seu lloc, per trobar la manera que cadascú ajudi a fer que tots arribem més lluny. És un exemple del que som com a país, del que volem com a poble i del que podem arribar a fer com a ciutat.

Fa 47 anys, els Castellers de Barcelona vau iniciar aquesta activitat a la ciutat. Un fenomen que, des de llavors, i amb el pas dels anys, s'ha estès i arrelat a la ciutat. Sempre recordo que el lema dels castells és "Força, Equilibri, Valor i Seny"; i és així com crec que hem de ser. Tots i cadascun d'aquests atributs són necessaris per fer una ciutat millor, que integri, que vagi més lluny, que sàpiga col·laborar

per sumar, i que tingui l'encert per posar al capdavant dones, com en dues ocasions heu fet vosaltres. Fer, construir, col·laborar, amb encert i coratge. Tot això són per mi els castells: un exemple del que som i del que volem fer!

Jaume Collboni (Grup Municipal Socialista)

Castellers de Barcelona és Festa Major, és cultura popular i és activitat social i comunitària. Això representa per al Grup Municipal Socialista, per a mi com a president i per als regidors i regidores, aquesta entitat que, per cert, ben aviat complirà 50 anys de trajectòria a la nostra ciutat.

Que és Festa Major és obvi, perquè els Castellers de Barcelona són protagonistes de moltes diades a les places de Barcelona, i especialment el seu color vermell ressalta a la gran Diada de la Mercè. Cultura popular, cultura que es genera des de baix, amb vocació i esforç, que es cultiva i es transmet a la família, a amics i amigues, al barri, on està fortament arrelada. Cultura que cal fomentar i ajudar perquè alguns la feu, com vosaltres, però la ciutat tots i

totes la gaudim, cosa que ens en fa també responsables.

I, per últim, comunitat. El paper i el creixement social de l'entitat, especialment des de l'obertura del nou local, ho demostra cada dia i el fa representant d'aquesta societat activa que fa ciutat cada dia. El nostre agraiament per tot això.

Parlar dels Castellers de Barcelona és al·ludir a un dels referents més característics de la cultura popular i tradicional a la nostra ciutat, que, des de la seva fundació l'any 1969, participa de les diferents festes locals amb les seves construccions humanes tan espectaculars, entusiasma tots aquells que gaudeixen de les seves actuacions, tant veïns com turistes, i deixa tothom bocabadat.

Alberto Fernández Díaz (Grup Municipal del Partit Popular)

Els Castellers de Barcelona són un grup de gent sana, que s'han convertit, alhora, no només en un exemple d'esforç i de superació constant per a tots nosaltres, sabent combinar força, equilibri, valor i seny, sense els quals l'aixecament d'un castell ben segur seria impossible, sinó també en un grup de persones que representen valors tan importants, avui en dia, com l'amistat, la unitat, la resistència, l'esperit d'aprendre a competir o la capacitat d'integració.

Maria José Lecha (Grup Municipal de CUP-Capgirem Barcelona)

No sóc pas una experta en el món dels castells, però això no treu el que sento cada cop que veig una colla muntar la pinya per tal de poder preparar el castell: m'emocio; és sentir el so de les gralles i ja em salta el cor, ha estat així tota la vida. El fet de veure una colla fent una activitat tan sincronitzada i tan transversal en termes generacionals, demostra la força que té la unió de les persones i tenir un objectiu comú; a més a més, aquest objectiu és sobretot de superació de la colla; no tant un objectiu de guanyar res, sinó de l'autosuperació tant personal, per saber que la teva aportació al castell és imprescindible, com grupal, ja que l'èxit o el fracàs no depèn d'una sola persona que faci un gol, ans al contrari, depèn que tothom estigui al seu lloc, ja sigui a la pinya o al pom amb la canalla. És poder formar part del tot i d'aconseguir superar el que ja havia fet la colla. I poder anar fent millors i més alts els castells, això ja és motivació suficient per formar part d'una colla.

Haig de confessar que el que més de corcoll em porta és la nomenclatura dels castells, i que si folres o manilles,

sempre m'acabo embolicant i ha de ser la gent que m'acompanya a veure'ls, que m'ho tornen a explicar una vegada i una altra, pobres. Espero i suposo que no sóc l'única a qui li passa, però, com ja he dit, el més important per a mi és l'emoció que m'embarga quan estic veient els castells.

Els castellers en general suposen un símbol molt important del que és la cultura tradicional del Principat, i sumat al fet que és una activitat que bàsicament es desenvolupa dins de la nostra terra, dóna un simbolisme especial veure com ens apleguem pel simple fet de superar-nos i de fer un pis més, de demostrar la tenacitat d'aquelles que no descansen per superar-se a si mateixes

davant del repte de poder aconseguir que la canalla pugui pujar al més amunt possible.

Per mi la colla dels Castellers de Barcelona suposa un dels equips de casa, aquells que defensen els colors de la ciutat, davant de les grans colles de la resta de viles i pobles de Catalunya, i us animo a seguir superant-vos cada dia més.

elpuntdelclot

**PAPERERIA
COPISTERIA**

Carrer del Clot, 93
08018 Barcelona
Tel. 932 654 130

Bar Brusí

Situat al centre del Barri Gòtic

Entrepans i tapes variades

"Els callos dels Castellers de Barcelona"

Llibreria, 23
Freneria, 1

Telefon 93 315 05 59
08002 Barcelona

Benvinguts nouvinguts, o no? a debat...

Robert Saugar

No hi ha dubte del "boom" casteller en els últims anys... La consecució de castells cada vegada més "extres", el seguiment mediàtic de cada cop més diades i, com no, la declaració dels castells com a Patrimoni Immaterial de la Humanitat per part de la Unesco, són raons per les quals el món casteller està creixent d'una manera exponencial entre la societat.

Una de les maneres de créixer com a colla és saber canalitzar i aprofitar aquest renaixement del fet casteller. Personalment crec que ja s'estan explotant moltes

opcions: Concurs Interinstituts, alimentació massiva a les xarxes socials, tertúlies radiofòniques... Però potser cal parar i fer autocrítica, pensar en si fem bé la feina de proximitat. Quan un valent desconegut entra per la porta del local a fer el seu primer

assaig, com se sent? Què pensa? Per què tornarà al següent assaig? O per què no?... Aquesta última resposta se m'acut la més important de totes: esbrinar si ho fem bé o, com a mínim, parar a pensar com ho fem, es fa imprescindible si volem seguir sent GEGants.

La visió de la Laura "Ramí" i el Jordi "Álvarez"

En una conversa totalment inesperada al bar de la colla, i quasi a l'assalt abans d'enfaixar-se en un assaig general, a la "Ramí" i l'"Álvarez" els vaig explicar el perquè d'aquest article de debat, intentant buscar el punt de vista realista dels nouvinguts. Va ser una conversa no gaire llarga, però ben exprimida, on vam posar sobre la taula les primeres sensacions del nouvingut.

En aquest cas concret, la "Ramí" i l'"Álvarez" van aparèixer pel local arrossegant o arrossegats (la diferència entre aquests dos tempsverbals és, de vegades, molt petita) de les nenes de la casa, l'Emma i la Paula. Va ser una entrada amb clars i foscos; uns clars molt clars, on amb l'ajuda de l'Edu París, el Robert o la Mery, van fer passar el primer dia entre explicacions de poms i castells, al pati o espalllerers; però també uns foscos que a l'ende-

mà feien pul·lular la "Ramí" —enfaixada, això sí— entre gent desconeguda, sense saber què fer, buscant un lloc on no fer cosa (principal preocupació dels nouvinguts, us ho asseguro), i com i a on col·locar-se de la pinya al castell net. Aquesta situació fa que, per no molestar, acabis pujant al bar a "no molestar" el cambrer ...

De mica en mica, aquesta sensació de desconeixement de les posicions i els termes més castellers (laterals, vents, primeres mans, crosses...) van desapareixent, amb les explicacions dels tècnics i la impregnació del coneixement dels altres castellers (i la seva bona fe) al pati d'assaig, i en conjunció a la feina de l'Eric o la Silvia del grup d'accollida fa que de mica en mica se'n vagi la vergonya i el cuc dels castells es vagi fent cada vegada més gran.

El parer del no "novato" (que sí nouvingut)... el parer del "Màrius" Arias

Amb uns quants castells a l'esquena (molts més que uns quants) i amb una camisa magenta de Sant Feliu i una altra de vermella (la dels Maduixots de l'Alt Maresme) a l'armari, encetàvem la conversa amb el Màrius, amb ganys de trobar més diferències entre l'accollida als nouvinguts d'altres colles i la nostra, i així poder extreure tot aquells matisos interessants que poden fer que l'entrada per la porta del nouvingut sigui el més agradable possible.

En aquest sentit, em quedo amb el sentiment o sensació de sistema organitzat dins la nostra colla. El Màrius, al descans d'un assaig de divendres, em comentava que facilita les coses del nouvingut tenir un "equip d'accollida" dedicat a això, a acollir, i que s'adreci a tu sense demanar-ho, que mostri interès a presen-

tar-te els tècnics de pinya, i que en pocs minuts passis de ser un més al pati a ser el "Màrius".

Un no sap el que té fins que no ho perd, i en aquest cas passa el contrari: un no sap el que falta fins que no t'ofereixen una cosa diferent, i parlant amb el Màrius em queda aquesta idea a la memòria, en què un protocol bastant marcat cap als nouvinguts, amb el grup d'accollida, i portat per gent jove, engresadora i apassionada, i amb l'inestimable ajut de la tecnologia on les xarxes socials (whatsapp o twitter principalment) esdevenen una eina imprescindible de comunicació, ens fa tenir un fet diferenciador respecte a les colles comentades anteriorment; un punt a favor que, en opinió del Màrius, fa que l'entrada al local del nouvingut sigui molt més fàcil i motivadora, i que sobretot ajudi a fer passar el tràngol dels primers dies a la Colla.

L'experiència de la "Montse" Pachón

Digueu-me observador, però per detalls sense importància ja veus que la Montse ja sap de què va això de fer castells, ja no només pel verd "cerdenyolenc" de la seva camisa habitual dels assaigs, sinó per la seva posició a les pinyes sense gaires dubtes, o havent-la vist enfilant-se al local al poc d'entrar a la Colla.

Amb tot això ja et fa entendre que no és el primer cop que té contacte amb una colla castellera, i concretant una mica més, em diu que va començar amb

els Castellers de Cerdanyola, cosa que ajuda (i de quina manera) a valorar de manera comparativa com som els "vermells" en això d'acollir gent nova comparant-nos amb la feina d'altres colles.

La xerrada em va portar a la conclusió que ja tenia, i em va ratificar tot allò que a aquestes alçades ja sabem, que tenim un equip d'acollida, que fa la seva feina, i la fa bé, trencant aquelles barreres invisibles però de vegades difícils de superar per a molta de la gent que ens visita per primer cop.

En conclusió...

Després de les converses amb la Laura, el Jordi, el Màrius i la Montse, i d'altres "extraoficials" amb membres del grup d'acollida i castellers "de peu" al pati d'assaig, i evidentment, amb la meva experiència personal com a "nouvingut" de poc més d'un any com a vermell, crec que podem dir que som una colla integradora, oberta i amb ganys d'acollir gent nova i encuriosida a fer castells, o com a mínim de saber com es fan. Sí, són molts que han marxat (millor dit, que no han tornat) per diverses causes, i que un cop passat el període d'adaptació tècnica no s'han pogut sentir acollits, però potser per raons més de personalitat pròpia i tarannà de cadascú, ja que els propis llaços d'amistat i/o fami-

Tothom coincideix a destacar la tasca del "grup d'acollida" com a primordial per a una bona i ràpida integració

liars de la gent de la Colla poden arribar a ser un mur infranquejable (a priori) per a un nou casteller amb una personalitat una mica més tancada.

Però són més els que s'han quedat..., que han decidit tornar una següent vegada i una altra, i on a poc a poc, el cuc casteller els ha acabat arrelant. Crec que podem dir que el mèrit d'aquestes següents vegades és nostre, del grup d'acollida, del que explica les posicions de les mans a la pinya, del que convida a compartir taula al bar de la

colla, o de l'administrador del grup de whatsapp dels "novatos" (per cert... adjectiu no gaire ben acceptat). En definitiva, mèrit de tots, però no ha de quedar aquí, hem de continuar treballant per seguir creixent i fer de la nostra colla el que crec que està sent avui en dia, un exemple d'integració.

L'acte d'entrega de camises i faixes escenifica la plena integració al col·lectiu casteller

Qui són els músics?

Maria López Moya

Qui són els músics? Aquí en teniu un tastet
Pere Rovira Lara, 33 anys

Quin va ser el primer castell en què vas tocar?

Crec que va ser un 4 de 7 l'any 1992.

Quan vas començar a la Colla?

Vaig néixer casteller.

En quin castell t'agrada més tocar?

El 4 de 9 amb folre.

En quin castell t'agrada menys tocar?

El 9 de 8.

En quin castell no has tocat i t'agradaria fer-ho?

El 5 de 9 amb folre.

Per què vas començar a tocar la gralla?

Perquè m'agrada la música.

Vols dir alguna cosa més a la Colla?

Som Castellers de Barcelona,

Som la colla de la ciutat...

Lo looo lolo lolo lo lolo...

Elisabet Arenas, 28 anys

Quin va ser el primer castell en què vas tocar?

Un 5 de 7 a la diada de Can Jorba.

Quan vas començar a la Colla?

Fa 3 anys.

En quin castell t'agrada més tocar?

El pilar caminant, ja que té més variacions.

En quin castell t'agrada menys tocar?

No en sabria dir cap, però no m'agraden els castells compostos en general.

En quin castell no has tocat i t'agradaria fer-ho?

El 3 de 8 aixecat per sota.

Per què vas començar a tocar el timbal?

Sempre he pensat que els músics tenim el privilegi de veure i viure els castells a flor de pell.

Pau Abril, 11 anys

Quin va ser el primer castell en què vas tocar?

El meu primer castell va ser el 12 de 7 a la Barceloneta el 2015.

Quan vas començar a la Colla?

Vaig començar a la Colla el 2014.

En quin castell t'agrada més tocar?

El que més m'agrada tocar és el 4 de 8 amb agulla.

En quin castell t'agrada menys tocar?

Els que menys els que tenen diverses aletes perquè em despisto.

En quin castell no has tocat i t'agradaria fer-ho?

M'agradaria tocar el 3 de 10 amb folre i manilles perquè així estaria més estona tocant.

Per què vas començar a tocar la gralla?

Vaig començar a tocar la gralla perquè m'agrada la música i hi havia una gralla rondant per casa.

Vols dir alguna cosa més a la Colla?

A la Colla li diria que m'agrada tocar el toc de castells fins al final, així que no feu llenya.

Sara Tarrats, 14 anys**Quin va ser el primer castell en què vas tocar?**

No me'n recordo, però va ser fa tres anys a Can Jorba.

Quan vas començar a la Colla?

Fa 6 o 7 anys.

En quin castell t'agrada més tocar?

El 5 de 8.

En quin castell t'agrada menys tocar?

El 7 de 8.

En quin castell no has tocat i t'agradaria fer-ho?

El 4 de 10 amb folre i manilles.

Per què vas començar a tocar el timbal?

Perquè volia tocar la bateria, i el meu pare em va dir que comencés pel timbal.

Vols dir alguna cosa més a la Colla?

És una gran experiència, no només des del tronc, sinó des de les gralles, timbals i pinyes; tots vivim els castells amb un gran sentiment.

Laia Catasús, 23 anys**Quin va ser el primer castell en què vas tocar?**

Un 4 de 8 a una diada al barri de Navas.

Quan vas començar a la Colla?

Assistint a les diades ja fa dos anys i mig.

En quin castell t'agrada més tocar?

Els pilars d'entrada a plaça.

En quin castell t'agrada menys tocar?

Els castells amb més d'una aleta.

En quin castell no has tocat i t'agradaria fer-ho?

La torre de 9 amb folre.

Per què vas començar a tocar la gralla?

Toco el piano des de fa molts anys i feia temps que volia tocar un instrument per tocar amb un grup de gent. Com que tinc família al Penedès i vinculada als castells vaig pensar en la gralla, i em vaig trobar que just la colla de la ciutat té el local al barri on visc.

Vols dir alguna cosa més a la Colla?

Els grallers, com sempre reivindiquem, som una part més del castell. Patim quan un castell belluga massa i ens alegram i ho celebrem quan l'hem descarregat, com la resta de castellers.

Maria López Moya, 20 anys**Quin va ser el primer castell en què vas tocar?**

El 3 de 9 amb folre de Nou Barris l'any passat.

Quan vas començar a la Colla?

Per la Mercè farà dos anys.

En quin castell t'agrada més tocar?

El 3 de 9 amb folre; li tinc una estima especial.

En quin castell t'agrada menys tocar?

El 9 de 8; es fa molt llarg, em dóna temps a fixar-me en moltes coses i pateixo més.

En quin castell no has tocat i t'agradaria fer-ho?

El 5 de 9 amb folre.

Per què vas començar a tocar la gralla?

M'agradaven els castells, però veure'ls i, per a mi, és la millor manera de formar-ne part i gaudir-los alhora.

Vols dir alguna cosa més a la Colla?

Encara que estiguem tancats a la polivalent, estem sempre pendents de la Colla. #TotsSomUn

10 anys del local nou

Josep M. Jené "Xufia", excoordinador de la comissió del local nou

Enguany fa deu anys que vam inaugurar el nostre local i l'equip de la revista em demana que escrigui un article per explicar un resum de com va anar el procés fins a disposar d'un local propi. Ja deveu suposar que l'assumpte va començar uns quants anys abans d'inaugurar-lo.

La Colla, que es va fundar l'any 1969, no va disposar d'un local condicionat per assajar fins a l'any 1983, any en què es va decidir llogar i condicionar un local al carrer de Rossend Nobas, número 33, just al davant del parc del Clot, força a prop del nostre local d'ara.

Abans de disposar del local del carrer de Rossend Nobas la Colla va solucionar la necessitat de disposar d'un espai físic d'assaig i de punt de trobada per als castellers de diverses maneres. El primer lloc d'assaig fou el pati interior d'una bodega que aleshores tenien els pares d'un dels fundadors de la Colla, al carrer dels Enamorats. Aleshores, al naixement de la Colla, eren quatre gats i amb poc espai ja n'hi havia prou. Poc després es van fer els assajos en una escola del carrer de Rocafort i més endavant en una altra escola, la Sant Pere Claver, tot i que en realitat assajàvem al carrer, allà mateix, al carrer de Navas, que aleshores estava tallat abans d'arribar a Aragó i, per tant, quedava un tros de carrer bastant tranquil, i només es feien servir les instal·lacions de l'escola en cas de pluja. Aquella va ser l'època en què es va integrar el grup de canalla de Santa Coloma de Gramenet i l'assaig d'entre setmana es feia en aquesta població, a les vores del riu Besòs o bé al carrer, i el del dissabte a Barcelona, al carrer de Navas. Més endavant es van fer servir les antigues naus de la RENFE que hi havia on ara hi ha el parc del Clot, just davant del local del carrer de Rossend Nobas.

El local de Rossend Nobas ja no respondia a les necessitats de creixement de la Colla a finals dels anys 90.

Val la pena explicar una mica com era el primer local de què vam disposar, ja que hi ha molts companys i companyes de la Colla que no el van arribar a conèixer. Aquest local és una planta baixa amb un habitatge a sobre i una nau interior força àmplia, que és on varem fer la pista d'assaig. El local es va haver d'adaptar a la nostra activitat i s'hi van fer obres d'una envergadura considerable. Es va canviar completament el sostre i el terra de la pista, es va munir un bar, es van fer vestidors, armaris, etc. Es féu una gran feina, dirigida i executada en part per membres de la

Colla, que ens va permetre disposar d'un bon local durant 23 anys. Les obres inicials van suposar una inversió econòmica força considerable i un esforç important per part de la Colla per afrontar-la.

El canvi de local

L'any 1997 vaig entrar de nou de la Junta, aquesta vegada com a vicepresident; anteriorment hi havia estat un parell d'anys com a tresorer. La Junta que ens va precedir ja es va plantejar la idea de fer un canvi de local. Aleshores s'havia pensat a anar a un lloc més cèntric; es plantejava traslladar-nos a Ciutat Vella o una altra localització propera al centre de la ciutat. Es va pensar com una manera d'aconseguir més gent per a la colla en un moment en què a la ciutat només existia la nostra colla i la de Sants, però es preveia que podrien aparèixer colles a diversos districtes. Per altra banda, el nostre local d'aleshores, tot i l'adaptació que es féu en el seu dia, presentava mancances, algunes de les quals insuperables o que per esmenar-les hauria calgut fer-hi inversions desproporcionades, sobretot tractant-se d'un local de lloguer. La Colla havia crescut i l'espai dels vestuaris era clarament insuficient (menys de la meitat de l'espai de què disposem actualment). El bar també ens havia quedat petit, tot i que ja s'hi havia fet una millora. L'espai de despatxos i sales de reunions també era força limitat i a més no disposàvem de pati per assajar. Quan volíem assajar fora, amb el bon temps, ho fèiem al parc del Clot, però era difícil de mantenir la concentració en un espai tan gran, amb persones de fora passejant o badant i cotxes passant a prop.

El projecte de canvi de local aleshores estava en una fase molt embrionària; s'havia mencionat el fet amb alguna reunió amb l'Ajuntament, per veure si ens podien facilitar un local. Per tant, en una primera fase només ens vam plantejar canviar de local i estàvem oberts a canviar de Districte.

La pista d'assaig interior vist des del pati exterior

Diverses opcions

L'Ajuntament central i els Districtes consultats no ens oferien res que ens convencés i vam decidir canviar el plantejament. Recordo, a tall d'anècdota, una reunió amb un representant de l'Àrea de Patrimoni de l'Ajuntament en què ens van arribar a oferir la possibilitat d'anar a la Torre de les Aigües de la Barceloneta. -No tindrieu problemes d'alçada, ens va dir l'home.

Ja ens havíem començat a plantejar la possibilitat de tenir un local de propietat en lloc d'un de llogat o un de cedit per l'Ajuntament. Era complicat que l'Ajuntament ens cedís un local en exclusiva, hi ha ara i també hi havia aleshores un munt d'entitats sense local que demanaven espais a l'Ajuntament. Cada vegada teníem més clar que ens convenia tenir un espai sobre el qual poder tenir totalment el control, perquè sospitavem que en un local cedit ens hauria tocat compartir-lo amb una colla de gegants, un esbart o aneu a saber què.

Tenint en compte aquestes consideracions vàrem començar a treballar en aquesta direcció. La primera intenció fou seguir el mateix procediment que es va fer l'any 83. Buscar un local industrial en venda, comprar-lo i remodelar-lo. Remodelar i adaptar un local per a l'activitat castellera era el procediment emprat més habitual entre les colles que disposaven de local d'assaig. Recordo que vàrem començar a buscar locals mirant anuncis als diaris, fins i

Vam canviar el plantejament, va sorgir la idea d'aconseguir sòl i construir un local nou.

La primera planta amb els focus de la pista

En aquesta recerca recordo que un dia vaig veure un anunci en un diari on s'anunciaven naus industrials de nova construcció a una zona propera a la Diagonal, cap a la Verneda. El preu que sortia a l'anunci era força interessant, sobretot tenint en compte que era una construcció nova. Vaig anar a veure la nau amb l'esperança de trobar-me una nau construïda i quan vaig arribar al lloc només vaig veure un solar amb un rètol força gran que deia una cosa semblant a "nau de nova construcció de x metres quadrats". No recordo els metres, però eren bastant grans.

Millor si el fem de nou

Aleshores va ser quan vam canviar el plantejament, va sorgir la idea d'aconseguir sòl i construir un local nou. No només ens sortia més econòmic, sinó que ens donava la possibilitat de construir-lo a la mida de les nostres necessitats reals.

El primer pas va ser la creació de la comissió del local nou, formada per membres de la Colla que eren arquitectes, aparelladors, enginyers, estudiants d'arquitectura i d'altres persones que van mostrar interès per l'assumpte. L'estrategia era crear un programa de necessitats concretant l'espai necessari de les diverses zones que havien de formar el local: pista d'assaig, pati, bar, despatxos i sales de reunions, etc. Vam decidir tirar una mica llarg, perquè la intenció era anar a l'Ajuntament a demanar un solar i més valia demanar una mica de més per si ens retallaven espai. La sorpresa va ser que finalment ens van donar pràcticament tot l'espai que vam demanar.

Uns quants il·lusos, entre els quals m'hi inclo, pensàvem que l'Ajuntament era propietari de força sòl de la ciutat. Recordo que en una reunió que vam fer al Districte amb tècnics de Patrimoni de l'Ajuntament central ens van ensenyar un plànol de Barcelona amb el sòl propietat de l'Ajuntament i vam comprovar que pràcticament no tenien res i el poc que tenien no ens convenia gens. Quan l'Ajuntament o la Generalitat necessita

L'escala d'accés al pati des de la pista d'assaig

tot vam anar a una fira immobiliària a Montjuïc per veure si trobàvem alguna cosa. Aleshores ens plantejàvem comprar una nau industrial per uns 40 o 50 milions de pessetes (és a dir, entre 250.000 i 300.000 €) i pensàvem destinar-hi uns 20 milions més en la remodelació. En aquell temps la part del Poblenou que no havia estat reformada a les Olimpíades s'estava remodelant i pensàvem que podrien sorgir oportunitats en instal·lacions industrials que estaven abandonant el barri. Ja ens havíem tret del cap una localització a Ciutat Vella, atesa la carència de sòl i locals i els preus elevats.

El local fou inaugurat el 2006 per l'alcalde Hereu i amb l'assistència de tots els portaveus municipals i així com altres autoritats

sòl per a equipaments l'ha de comprar o bé s'aconsegueix terreny a canvi de concessions a indústries o empreses que a vegades n'han de cedir una part per a equipaments com a contrapartida per instal·lar-s'hi.

El Districte de Sant Martí tenia interès que la Colla es mantingués al seu territori i en aquell temps, els primers 2000, s'estava preparant el Fòrum 2004 i hi havia en marxa diversos projectes urbanístics a diferents barris del districte, fet que ens feia pensar que tindriem oportunitats per aconseguir sòl públic.

L'emplaçament definitiu

Va sorgir un projecte de fer un museu de la moto a tocar de la plaça de les Glòries, que havia d'ocupar una gran superfície, on finalment es va construir la Torre Agbar i l'Hotel Silken. El projecte suposava una gran remodelació de la zona i els promotores haurien hagut de cedir una part de sòl a l'Ajuntament, i el Districte de Sant Martí ens l'hauria cedit a nosaltres. Finalment aquest projecte no va tirar endavant i un temps després el mateix Districte ens va proposar la ubicació que finalment hem acabat ocupant. El projecte ocupa mitja illa de l'Eixample i incloïa diversos equipaments i pisos per a joves i per a gent gran. Els equipaments previstos, que s'han acabat fent, són el Centre d'Atenció Primària, una Escola d'Adults i un Centre de Dia per a la tercera edat. A part dels equipaments es van construir quatre blocs de pisos de lloguer social, dels quals en principi estava previst que tres fossin per a joves i un per a gent gran. El projecte fou un encàrrec que va fer el Districte de Sant Martí al Patronat Municipal de l'Habitatge, i a més a més d'aquestes dues institucions municipals hi havia implicades el Consorci Sanitari, pel CAP, i dos conselleries de la Generalitat: Benestar Social pel Centre de Dia i Ensenyament per l'Escola d'Adults.

Tot i que la nostra idea inicial era que ens cedissin uns terres de terreny per construir pel nostre compte el nostre

local ens vam veure immersos en un projecte en què estaven implicades dues administracions i quatre Departaments. Per acabar-ho d'adobar el projecte va generar contestació veinal i certa divergència política. Resulta que diverses organitzacions veïnals només volien els equipaments i estaven en contra de la construcció dels pisos. Com que el promotor era l'Institut Municipal de l'Habitatge ja podeu imaginar la poca gràcia que els feia aquesta reivindicació; si no es feien els pisos el projecte se n'anava en omis. Finalment el conflicte es va resoldre mantenint els habitatges però reduint-ne el nombre i destinant-los tots a la tercera edat; els pisos per a joves van ser els damnificats del projecte.

El projecte tenia l'avantatge que el Patronat Municipal de l'Habitatge s'ocupava de tota la construcció, ens lliuraven, tal com va ser, el local acabat i nosaltres només ens havíem d'encarregar de moblar-lo. Per contra tenia l'inconvenient propi d'un projecte gran amb moltes parts implicades: tot s'havia de negociar i tot plegat s'alentia força.

Enmig d'aquest conflicte, la redacció del projecte ja s'havia adjudicat al despatx dels arquitectes Francesc Rius Camps i Sergi Serra Casals, que són els qui havien fet, entre d'altres construccions, el pavelló de la Penya a Badalona.

Perquè poguessin redactar el projecte executiu vam tenir diverses reunions amb ells i els vam explicar el nostre funcionament, la nostra activitat i les nostres necessitats i, fins i tot, van venir a veure un assaig al local de Rossend Nobas. El resultat no cal que us l'expliqui, tots el coneixem.

Tenint en compte la complexitat del projecte, amb diverses administracions afectades, el conflicte veinal i d'altres factors, la construcció del local es va endarrerir força; les primeres previsions eren que s'acabés a finals de l'any 2004 i finalment es va endarrerir més d'un any.

Val la pena explicar una vegada més el plantejament que vam fer: nosaltres assumíem el cost de la cons-

trucció del local i vam demanar el sòl a l'Ajuntament. La idea inicial era que ens el regalés, però finalment ens van oferir una cessió per un període determinat, inicialment ens van dir 50 anys i finalment va resultar una cessió per 75 anys. Recordo que en una reunió vaig preguntar al regidor què passaria al cap dels 50 anys i l'home ens va dir: "Tranquils, que us ho renovarem per 50 anys més". Quan s'acabi la concessió, ni el regidor Narvàez ni tants d'altres serem vius, però sempre he pensat que mentre la Colla segueixi funcionant ningú ens podrà fer fora del nostre local.

Nosaltres assumíem el cost de la construcció, com hem dit, però naturalment des del primer dia vam comptar que les administracions ens ajudarien a pagar-lo. I aquí vam pecar una mica d'optimistes en el plantejament. Vam pensar que podríem assumir el 60%

del cost, i vam demanar subvencions per al 40% restant. Les subvencions van anar a càrrec de la Generalitat i l'Ajuntament a parts iguals. Tenint en compte que el cost de local, com acostuma a passar en aquest tipus de projectes, va superar la previsió inicial, la part que vam assumir via crèdit bancari s'ha demostrat que, tot i ser més o menys assumible, provoca tensions de tresoreria a la Colla que no són desitjables. Ara que celebrarem els 10 anys de la inauguració podria ser l'excusa, potser, per buscar noves fonts d'ajudes que puguin alleujar l'economia de la Colla.

En tot cas, penso que ens hem de felicitar tots plegats per aquest aniversari, pels primers 10 anys de funcionament de local, que crec que està donant un molt bon rendiment a la Colla. Cal seguir mantenint-lo i millorant-lo, com hem fet tots plegats aquest primers 10 anys.

La dinàmica de canalla

Josep Sala

Ja sabeu que el 30 d'abril de 2016 hi va haver convocada per l'Equip de Canalla una dinàmica activa i participativa. Ens van convidar a canalla d'èpoques ben diverses, a mi també!

Vam anar explicant els començaments de cadascú, les motivacions i les vivències.

El meu començament d'anxaneta-aixecador va ser a Vilafranca l'any 1948, als inicis de la Colla de Castellers. Vaig reunir algunes fotos per confirmar-ho. Queda tan lluny...

El relat detallat de la jornada ja el deuran fer l'Equip i la mateixa canalla actual. Van fer una gran feinada per tal que tot sortís bé i cal felicitar-los.

El que vull referir són les sensacions que vaig sentir.

Després de dinar al local, molt a gust i en bona companyia, vam pujar a la sala d'actes.

Asseguts a terra en rotllana hi havia la canalla actual, junt amb els menys petits, els una mica més grans i un vell com jo. Tot i que em van oferir una cadira, em vaig asseure a terra (vaig demanar discretament que, si calia, ja m'ajudarien a aixecar-me). Quin miracle, de sobte em vaig sentir jove!

Els comentaris històrics de cadascú, les referències als nervis, les pors o respecte als castells, els recursos de cadascú per superar-los, ens van anar donant lliçons i referències molt valuoses perquè notàvem

Diferents generacions de canalla compartint experiències

haver-les compartit. Teníem i tenim molt en comú, ni que vagi passant el temps.

Es va anar creant un clima de confiança i empatia ben palpable. Com una sensació de confort. Quan van anar llegint les preguntes que havien preparat la canalla, responíem, comentàvem a diverses veus més o menys veterans, però autèntiques.

Vam constatar que tenim uns companys nens i nenes molt intel·ligents i espavilats, llestos i simpàtics. Tenim futur tots junts fent COLLA.

Veig que aquella estona ens pot haver proporcionat a tots i totes la constància del pas del temps i que junts tenim camí a recórrer. Són experiències de vida. Ara els protagonistes són ells i elles.

Va ser una jornada intensa, profunda i inoblidable.

Document on podem veure els inicis com a
enxaneta del Josep Sala a la colla vilafranquina

Nascuts per fer pinya

Cinta Lleixa

Els resultats d'un somni.

El passat dissabte 28 de maig els Castellers de Barcelona portaven a plaça el que seria l'acte culminant del segon projecte "Nascuts per fer pinya", un projecte que s'ha dut a terme al llarg de tot el curs escolar amb diferents instituts del barri.

En aquesta segona edició comptava amb la participació de tres instituts, dos repetien de l'any anterior i l'altre s'estrenava. L'acte va començar a la seva dels Castellers de Barcelona, en què es va donar la benvinguda a les colles participants i es va fer el sorteig que determinaria l'ordre d'actuació. Posteriorment es van dirigir a plaça en cercavila, van entrar amb el mateix ordre que actuarien, i es van ubicar al lloc corresponent. Un cop a lloc, es preparen per actuar, i comença la diada.

Es van veure construccions de tota mena, unes de més segures i d'altres en què es veia que potser no hi havia hagut suficient assaig, però, com afirma en Marius, el representant de les Escolàpies Sant Martí, "és un concurs i calia arriscar". Hi havia colles amb més efectius que altres, però això no va impedir que totes apostessin per grans construccions, en què van comptar amb la col·laboració dels altres participants, com va ser el cas de l'institut Joan d'Austria, que va haver de fer els castells amb aconxaneta. "Érem els que érem i vam fer el que vam fer", afirma l'Assumpta, la seva representant, i afegeix que, a causa de la llarga durada del projecte, havia perdut efectius i s'havien quedat, tret de tres membres, els menys experimentats, però no per això van deixar de venir a passar-ho bé, ja que els que hi havia es mereixien participar després de tota la feina feta. La tercera colla forma part de l'institut Quatre Cantons, els més novells, que portaven com a representant en Sergi, un dels alumnes, que valora la seva experiència com a cap de colla com única i diu: "Em sentia algú important i em va agradar estar a la taula", en el moment del sorteig, i afirma, també, que al moment d'entrar a plaça estava nerviós i amb por però que va acabar amb molta seguretat i s'emporta bons records.

La durada del concurs no va ser excessiva, tot i constar de tres rondes més ronda de millora o repetició, i es va afegir una ronda, fora de concurs, en què els d'en Màrius van voler tornar a intentar la seva màxima construcció, que havia quedat en intent, aquest cop amb la col·laboració a la pinya de tots els castellers assistents a l'acte, de manera que la pinya no estava formada exclusivament per alumnes. Els de la samarreta blava venien amb un cartell molt ambiciós, i van sortir de plaça amb tan sols dos castells descarregats, ja que els castells esta-

Els pilars simultanis del final de l'actuació

ven plantejats *fifty-fifty* pel que tenien i pel que haurien de fer per guanyar i van jugar les cartes per accedir al triomf que, novament, va ser per a ells i els va permetre posar la cirereta a una temporada llarga, amb molt d'esforç i temps d'assaig. És per això que no sorprenen les paraules del cap de colla, quan afirma que d'aquell dia s'emporta "la satisfacció de la feina ben feta".

Els segons classificats van ser els de l'institut Joan d'Austria, que vestien la samarreta taronja. Van posar emoció al concurs quan, tot i ser pocs i amb poc assaig, es van plantejar el pilar de 4, amb la seva cap de colla al pis de terços. Era la primera vegada que ho feia i la recorda com una experiència "fantàstica" i afirma: "No m'ho plantejava, el concurs és d'ells i així els ho vaig dir". Però després d'una setmana de pressió va acabar cedint. "Anàvem a per totes", conclouïa.

Hi havia colles amb més efectius que altres, però totes van apostar per fer grans construccions

Els més novells es van quedar amb la tercera posició i, a més, es van endur el premi especial a l'execució tècnica, un premi amb molt de mèrit, i més per a una colla que va entrar al projecte a escassos dos mesos del concurs. El seu cap de colla ens comenta que ha estat una experiència que els ha permès "coneixer més persones, ajudar-nos entre nosaltres i tenir més seguretat a l'hora de fer castells", tot i que al principi, diu, no se sentia segur.

Acabat el concurs, i amb els premis lliurats, va tenir lloc un sorteig "sorpresa" entre tots els alumnes participants; el premi era un curs d'anglès d'un any de durada a l'escola Chisholm, i se'l va emportar una de les components de l'institut guanyador de la jornada. I amb l'alegria de l'acte i la il·lusió d'haver participat en aquest acte que culminava un any de molta feina, van acabar amb una foto de família i una cercavila que tenia el seu final al local dels amfitrions, els Castellers de Barcelona, on els esperava un pica-pica, que va acabar sent el moment perfecte per apropar-se als altres participants i gaudir d'una estona d'esbarjo en què els castells van ocupar gairebé el 100% de la festa.

La canalla pinta

Aina Saugar

La canalla diu...

Sempre ho havia volgut

Berta Sellarès

Des que era molt petita i veia castells en alguna vil·la o plaça, li deia a la meva mare: "Jo vull fer això... Jo vull pujar allà dalt!". Però el moment no arribava mai.

Fa ja gairebé dos anys la meva cosina Anna va veure la diada del Poblenou, al davant de casa... Li van proposar d'anar a un assaig al Parc del Centre del Poblenou i s'ho va passar genial! Tant, que va voler tornar a un assaig al local.

Aquell dia, li vaig dir a la meva mare: "Anem a l'assaig amb l'Anna! Jo vull anar-hi!" I per fi va passar! Vam anar a l'assaig al local dels Castellers de Barcelona.

Un cop allà em vaig sentir molt ben acollida per tothom. Se'm van acostar diverses persones a dir-me si

cartells pancartes vinils estampació textil targetes flyers sobres bosses cartes factures **empòrium** catàlegs tarifes etiquetes calendaris carpetes butlletins revistes programes cartells pancartes fotocòpies color escàners **impressió digital** maquetacions targetes flyers sobres bosses cartes factures formularis catàlegs tarifes etiquetes calendaris carpetes butlletins revistes programes cartells pancartes **frederic planas** escàners retocs fotogràfics maquetacions targetes **93 219 54 55** bosses cartes factures formularis catàlegs tarifes etiquetes calendaris carpetes butlletins revistes programes cartells **ciudad real, 6 - gràcia** color escàners retocs fotogràfics maquetacions targetes flyers sobres bosses calendaris segells goma **adhessius** vinils lones retolació

ho volia provar. I, és clar, jo encantada vaig dir de seguida que sí!! Em van fer pujar a les espatlleres, a sobre d'una noia, i em van dir que ho feia prou bé. Us imagineu com vaig estar de contenta! I així va passar l'estona i la tarda sencera a l'assaig.

Aquell dia, en arribar a casa, vaig tornar a parlar amb la meva mare. Li vaig dir que m'havia agratdat molt i que m'havien dit que tornés algun altre dijous, que hi ha l'assaig de canalla. Em va dir que sí, per fi!! I van seguir assajos de dijous, i alguns divendres... El cap de canalla va demanar a la meva família si podia continuar els divendres fins al final de l'assaig. En aquell moment vaig pensar que potser sí que algun dia pujaria a dalt d'un castell. El meu desig.

I va arribar! La camisa i la faixa eren meus! Ho havia aconseguit! Aquell va ser un gran moment. Quan el cap de colla va cridar el meu nom al final de l'assaig d'un divendres em vaig emocionar. Va ser un moment molt especial.

Aquell mateix cap de setmana era la diada de la Vermeda i allà vaig debutar. Era un 4 de 6; en aquells moments, per a mi era un castell gegant. Després a Santa Eulàlia, a la plaça de Sant Jaume, un lloc tan simbòlic, vaig fer el 5 de 7. I així es van anar succeint diades i castells.

Em sento molt bé a la Colla i m'agrada molt la gent que m'envolta, perquè entre tots aconseguim grans reptes. El grup de canalla i els tècnics ens ajuden a millorar dia a dia i fan que fer castells sigui encara millor.

Espero poder continuar per molt temps a la Colla i poder ajudar a complir els desitjos de tots: fer castells, grans castells.

**M.ª VICTÒRIA
GÓMEZ I TRAVESSET**

ADVOCADA

Passatge Puigmadrona, 4

08026 BARCELONA

Mòbil 650 430 304

e-mail: gomeztravesset@icab.cat

Actes d'aniversari del local

Toni Mañané

El 23 de setembre del 2006 és una data que la història recordarà per sempre lligada a la Colla, el dia que vam inaugurar el local actual. Han passat 10 anys i per a celebrar-ho, a finals de juliol vam realitzar tot un seguit d'actes i, com no, una actuació castellera.

Han passat 10 anys i sembla que va ser ahir quan una bona part de la Colla embalàvem i traslladàvem 22 anys d'història del local de Rossend Nobas. Enrere quedaven històries, somnis, alegries i tristeses, tots teníem clar que el local del carrer Bilbao seria un punt d'inflexió per la Colla com així ha estat.

El canvi de dates de la tradicional diada de Màrtirs a Vilafranca va fer que quedés lliure al calendari el darrer cap de setmana de juliol, el cap de setmana dels "bigotis", i per tal de no perdre el costum, la Colla es va inventar una diada pròpia coincidint amb el 10è aniversari del local nou (22 de juny).

Sota el títol d'"Un projecte ambicions fet en realitat" diversos panells recollien l'evolució dels locals antics dels Castellers de la ciutat, com els dels Salesians o l'ETP Clot i, sobretot, el desenvolupament del projecte de local nou iniciat al novembre del 1996 amb la consulta a la Colla sobre l'idoneïtat de fer aquesta passa.

Al migdia bona part dels "avis cebolleta" ens trobàvem a la sala d'actes al voltant d'una taula rodona sota el títol de "10 anys del local propi", taula que va comptar amb la presència entre d'altres dels artífexs d'aquesta realitat: Josep Sala, Pere Rovira, Joan Pau Girol, Padullés, "Xufla", Toni Mendieta, Oriol Costa i "Júnior". No cal dir que va ser una sessió intensa i llarga –més de dues hores– on es va explicar com va sorgir la idea de tenir un local nou i el dilema entre comprar o llogar un local nou i arreglar-lo, com va succeir quan es va anar a Rossend Nobas, o el de construir des de zero un local fet a mida per als castellers, cosa que va ser la que finalment es va imposar.

Al llarg de la conversa van sorgir desenes d'anècdotes que formen part de la història de la Colla i de les que tan sols enumerarem unes quantes com la creació d'una Associació Esportiva dels Castellers de Barcelona (encaixa vigent) creada amb l'única funció d'intentar assolir les subvencions que es donaven en els anys 70-80 a aquelles entitats; o com un prestamista particular i membre de la Colla va deixar els diners per iniciar reformes al local antic i on el que estava disposat a deixar inicialment 30.000 pessetes a canvi dels interessos vigents, va passar

al milió de pessetes (6.000 €); o com el 31 de juliol del 2004 es rep un burofax en què s'indica que hem d'abandonar immediatament el local de Rossend Nobas.

Pel que fa a les anècdotes del nou local es va comentar el primer pilar fet al local de forma clandestina durant una visita no autoritzada que va fer la Junta d'aquella època aprofitant la bona relació que es tenia amb el vigilant de l'obra. La foto d'aquell pilar mai va veure la llum

El Josep M. Jené "Xufla", Toni Mendieta, Oriol Costa i el Josep M. Padullés durant la xerrada

per tal de no "molestar" als pilaners; malauradament amb el temps la foto s'ha perdut.

La segona anècdota va ser l'explicació de les autoretailles que la Colla es va haver d'autoimposar per manca de diners: sala de grallers, plaques solars i ascensor.

La taula va acabar amb una exposició de possibles millors pel futur del local; així es va parlar de fer una sala de grallers, insonoritzar el local, posar la pista exterior a nivell de la del bar i canviar la paret del xamfrà de maons per una de vidre que permeti veure els assajos, etc.

Ja a la tarda la diada era més lúdica i es va iniciar amb el dinar de germanor organitzat per la Penya Blaugrana dels Castellers i partits de futbolí gegant a la pista, mentre que la sala d'actes acollia una sessió de pallasses a càrec de "Confetti i Plastilina", que van fer passar una bona i agradable estona a petits i grans.

Durant la tarda vespre va haver-hi la diada castellera amenitzada entre castell i castell pels grallers de la Colla i els amics de la batucada Sambandreu Percussió.

Un cop finalitzada l'actuació, els entranyables companys Diables del Clot van treure la seva pirotècnia que feia saltar guspires de la boca del diable.

I si a Màrtirs tenim festa nocturna, enguany no podia ser menys, sopar per als prop de 300 castellers entre propis i de colles amigues i concert amb Mateolika y los Erne de Mear, i el ja assidu DJ Sammy.

Viatge al País Basc

Olga Lozano i Salvador Pons

La Colla escolta l'emozionant *aurresku*

Després de temps sense sortir de Catalunya, finalment els Castellers de Barcelona vam poder fer una sortida, aprofitant que es feia el Referèndum pel dret a decidir al País Basc, a semblança del que ja vam fer nosaltres fa un temps.

Amb dos autocars pràcticament plens, sortim amb retard per culpa dels qui escriuen aquest article. Aprofitem per tornar-nos a disculpar per aquest contratemps. Sortim ben animats i sobretot expectants per veure què ens trobarem per aquestes terres.

La nostra primera parada era Mondragón (Arrasate). Dia gris i amb amenaça de pluja. La primera impressió en baixar de l'autocar era la d'un poble pràcticament desert. Els representants de l'organització que ens esperaven ens van portar fins a una carpa, on a la tarda-nit se celebrava una festa alemanya. El menjar, abundant, i a destacar el gran assortiment de cervesa per escollir.

Tot i que els organitzadors ens comenten que tot el poble està molt il·lusionat i encuriosit amb la nostra actuació, quan anem a posar-nos les camises al pavelló de frontó municipal, veiem que el poble seguia pràcticament buit, cosa que ens preocupava força.

A l'hora convinguda, vam enfilar els carrers cèntrics del poble en cercavila i, com per art de màgia (o per les notes dels nostres músics), com si fossim el flautista d'Hämelin, va començar a sortir la gent de no sabem on, i van acompanyar-nos fins a arribar a la plaça, on, amb sorpresa, ens vam trobar amb tot el poble.

Després de les presentacions, en català i basc, i un espectacular *aurreku* per donar-nos la benvinguda, encarem la nostra actuació per a fer castells de 7, en què,

a causa de les circumstàncies, es va provar força gent en noves posicions. La participació de la gent del poble va ser espectacular. Teníem una pinya que ni a la Mercè!!! Vam acabar amb dos pilars de 4 simultanis amb les banderes catalana i la ikurriña per acabar de guanyar-nos el poble. La gent, entregada i molt agraiada, ens va felicitar i ens va acomiadar com a veritables estrelles.

Un cop acabada l'actuació, tomem a agafar els autocars direcció Azpeitia, per portar-nos als albergs on passaríem la nit.

Amb una mica de problemes logístics per organitzar-nos en les habitacions on havíem de dormir, i després d'acomodar-nos, vam anar cap al centre cultural, on

ens van fer obsequi d'un pica-pica per donar-nos la benvinguda.

L'endemà, dia de les votacions, vam trobar el poble molt animat i observàvem que la plaça de l'Ajuntament s'omplia cada cop amb més gent. Va ser molt engrescant poder conversar amb la gent que va venir a veure'ns i rebíem tots els agraiaments per la nostra presència. Com el dia anterior, molta gent va voler participar ajudant a fer pinya als castells que vam portar a plaça. Aquests castells van ser els mateixos que el dia anterior, és a dir, 3 de 7, 4 de 7, 4 de 7 amb agulla i pilar 5 i, com el dia anterior, van haver-hi debuts a moltes posicions. Abans vam fer el cercavila, amb presència de diferents televisions, entre les quals TV3.

En finalitzar la nostra actuació ens van obsequiar amb un gran dinar de germanor, amb l'ajuda de l'organització i de diferents penyes gastronòmiques, i penso que els que ho vam gaudir no ho oblidarem. El menjar, bo, però el millor va ser l'amabilitat de tots els qui van estar pen-

La participació de la gent del poble va ser absoluta. Teníem una pinya que ni a la Mercè!

dents de nosaltres i, sobretot, el final de festa amb la cantada de *L'estaca*, ells en basc i nosaltres amb la nostra llengua, on d'una manera natural ens uníem en les nostres pretensions d'independència.

L'accolliment, espectacular, i el tracte, fantàstic. Gran tasca per part de l'organització, amb tots els problemes que comporta mobilitzar un grup nombrós de gent.

Poca cosa més a dir del viatge com a tal, però sí que queda un espai per comentar algunes coses per a properes sortides.

En primer lloc, quan som invitats per a fer actuacions, la imatge que donem és molt important. Important col·lectivament pel que representem, pels valors que volem transmetre i perquè, per damunt de tot, portem el nom de Castellers de Barcelona arreu i no podem donar cap mena d'imatge negativa.

Fer castells és una cosa que ens apassiona, però en aquest tipus de sortides, no només anem a fer castells,

Pilars a Azpeitia

anem a representar les tradicions d'un poble, anem a representar el nom de Castellers, i no ens podem permetre que hi hagi cap mena de problema que pugui embrutar el nostre nom i la nostra imatge. Quan sortim de Catalunya, a més de castellers som catalans i no podem fallar.

Per altra banda, aquest tipus d'actuacions, on no hi ha la pressió de fer grans castells, són un gran moment per fer un assaig i per provar castellers en posicions que habitualment no ocupen. No volem dir que només es faci això en aquestes actuacions, sinó que aquestes sortides, com les actuacions de congrés, i altres

de semblants, han de ser una bona prova de foc per fer rotacions i experimentar.

Recordeu que quants més serem, millors castells podrem fer, perquè tots som importants i cadascú té el seu lloc. Nosaltres ja estem preparats per a la propera sortida. I vosaltres???

De canalla a tècnic

Albert Torrella

La Canallada des de l'altra perspectiva

Ja fa dos anys que vaig deixar de ser canalla, i aquest any he tingut l'oportunitat de poder participar a la Tècnica d'Activitats de Canalla.

Una de les tasques d'aquesta Tècnica, dirigida per en Gregori Samper, és organitzar i preparar activitats per a la canalla, entre les quals la Canallada, esperada quan ets canalla, i aquest any he descobert que també ho és per als tècnics.

Per a la Tècnica de la qual jo formo part, la Canallada és un gran repte, ja que has d'organitzar tots i cada un dels dies, i aquest any ha estat més llarga que altres. Aquest any, a part, hem tingut alguna sorpresa per a la canalla.

L'estada es va desenvolupar a una casa de colònies de Vilanova de Sau anomenada La Cinglera. Aquesta casa estava a dos minuts del Pantà de Sau, on vam tenir una de les sorpreses: matí de caiac.

L'altra sorpresa va ser un parc d'aventures, on vam gaudir moltíssim amb les tirolines.

Un dels grans reptes que a mi em produïa molts nervis, ja que era una de les activitats que em tocava organitzar, va ser la nit de por. Aquesta va ser la segona nit i per fer-la va pujar gent de la Colla a ajudar-nos.

Com a bons castellers, a la piscina fem castells. I, és clar, fem pilars. Aquest any vam fer molts pilars, però m'agradaria destacar que vam aconseguir fer un pilar de 4 net carregat masculí.

La nostra cap de colla ens va acompanyar molts dels dies i sé de primera mà que on va gaudir més va ser a la piscina fent de segona en un pilar de 4 net que quasi carreguem.

Van ser un dies esgotadors, molt esgotadors. Sort que quan van arribar els pares de la nostra apreciada canalla ens esperaven amb un gran berenar.

Nit de foc, revetlla i il·lusions

Lluís Torrella

Ara fa quatre anys, els Castellers de Barcelona van començar l'aventura de portar la Flama del Canigó al local i al barri. La Flama és un símbol de Catalunya en el qual es posa la il·lusió d'unir tot un poble, amb la seva cultura i arrels, com ja he dit, al símbol del foc.

Aquesta Flama, que arriba des del Canigó i es distribueix per tots els pobles de Catalunya, en el nostre cas, arriba a la plaça de Sant Jaume, on la reben les diverses entitats de Barcelona i, un cop totes les entitats l'han recollida, cada una marxa fent relleus pels carrers de Barcelona.

Aquest any nosaltres ho hem fet conjuntament amb l'Agrupació Escola de la Sagrera i la Satànica de Sant Andreu.

Anem amb diversos cotxes de les diferents entitats, i aquest any amb la col·laboració d'un autobús de TMB

Recollida de la flama al peveter de la plaça de Sant Jaume

amb un conductor solidari; en l'últim tram fins i tot amb un cotxe de la Guàrdia Urbana.

Un cop arriba la Flama al local, després de fer la foto amb tots els relleuistes, es fa el pilar de celebració i una estona després, al costat de la foguera, es lleixa el manifest, que és el mateix per a tots els qui rebem la Flama a tot Catalunya i a la mateixa hora: les 22 h. Aquest any el

va llegir la Teresa Poblet. I seguidament fem l'encesa de la foguera.

Tot això comença uns mesos abans, amb reunions amb associacions d'arreu de Catalunya, a vegades no sempre posant-nos d'acord, però això ho fa possible un gran equip de foc dels nostres Castellers de Barcelona.

Un cop crema la foguera comença la festa, les famílies amb canalla i jovent fan esclatar trons i coets, tota la gent sopa a les terrasses, al carrer o a casa.

Aquest any els Castellers volíem intentar que la gent sortís al carrer amb el seu sopar; no hi ha hagut gaire gent, però de mica en mica anirem tornant a agafar aquest costum molt saludable i de germanor.

Al Parc del Clot de la Mel, i patrocinat pels Castellers de Barcelona, hi havia muntat un escenari amb música i una barra, moment molt agradable per gaudir de la revetlla. Vam estar-hi fins tard i ens consta que la gent en general van passar-ho molt bé. Va ser molt cívica, sense cap incident.

Tot això ha estat possible gràcies als Castellers, que hi han donat suport, al Toni Mañané i la Dolors Pallàs de l'equip de foc i activitats programades de la Flama del Canigó, als qui han portat els cotxes: Jaume Plana, Rafa Caballero i, sobretot, una persona que no ens coneix: el xofer solidari de TMB. El Toni Mañané i el Claudi Guinovart van estar tot el dia per muntar la foguera i la Dolors va fer els possibles perquè no ens faltés res: entarimat, equip de llum, sorra, etc. i poguéssim gaudir d'aquesta gran festa.

Hem d'agrair la col·laboració del Jaume Montolio pel contacte facilitat per l'equip de música, pel DJ Northren Clot i el DJ Samy, incondicional amb la Coila i tota la resta de castellers que sempre estan donant un cop de mà, que han estat molts. A tots ells gràcies per fer-ho possible i posar-hi tanta il·lusió.

Espero que continuem fent la nostra revetlla. Fins a la propera!!!!

COMIAT

En aquesta revista volem fer constar que el passat mes de juny van morir dos antics castellers de Barcelona.

D'una banda, el 8 de juny va morir Jordi Farran Matamoros, germà del Jaume "Rambo": va ser casteller als anys 90, havent parat algun castell a segons; tenia 54 anys.

De l'altra, el 29 de juny ens va deixar Francisco Carmona Henares "Kiko", d'edat similar al Jordi, que va participar a les pinyes dels Castellers de Barcelona fins que va passar a ser membre fundador dels Castellers de Santa Coloma (1985), a més d'haver estat vinculat als Gegants d'aquesta ciutat.

Des d'aquestes línies, enviem el nostre sentit condol a les famílies i amics d'ambdós.

El Jordi Farran Matamoros als anys 90.